

Phần 3

Chương 5 Bắt Đầu Cuộc Sống Mới

Từ khi nhận được thông báo đến chính thức thi viết chỉ có ba ngày chuẩn bị, bà Hà xin nghỉ đông, khẳng khẳng phải đi cùng với Hà Tiểu Nhiên, còn nói là nhân thể quan sát tòa soạn cùng môi trường sống nơi đó. Kháng nghị của Hà Tiểu Nhiên bị cả ông Hà và bà Hà cùng phủ quyết nên chỉ có thể ngoan ngoãn đi xếp hàng mua vé giường nằm cho tối ngày hôm sau, xếp vài bộ quần áo, mang theo giấy chứng nhận tốt nghiệp, chứng minh nhân dân cùng những giấy tờ khác, chuẩn bị xuất phát.

Toàn bộ quá trình chuẩn bị đi xa đó, ông bà Hà không tham gia vào bất cứ chuyện gì, chỉ có mình Hà Tiểu Nhiên chạy tới chạy lui thu xếp đồ vật này nọ. Mãi cho đến lúc phải đi, bà Hà nhìn chiếc ba lô to sắp xếp chỉnh tề mới có chút cảm thán, “Nhiên Nhiên thật sự là trưởng thành rồi, có thể tự lo được cho mình”.

“Mẹ” Hà Tiểu Nhiên đi qua ôm lấy mẹ cọ qua cọ lại làm nũng, “Chuyện tìm công việc vẫn chưa có kết quả cuối cùng, mẹ đừng xúc động như vậy, con sẽ thấy có gánh nặng đó.”

“Mau buông tay, mới khen con trưởng thành cái là lại như vậy”. Bà Hà cười, khẽ đánh vào lưng cô, đẩy cô từ trong lòng ra rồi thúc giục mang ba lô xuống lầu để đến nhà ga.

Từ nhỏ tới lớn, Hà Tiểu Nhiên chưa từng đi tàu hỏa giường nằm, cái chính là cô chưa từng đi xa nhà như vậy. Nhà ga dường như là nơi bận rộn nhất trong thành phố, cho dù đã là ban đêm, trên sân ga, trước cửa phòng soát vé, đèn vẫn luôn sáng trưng, người nào cũng đều có vẻ vội vàng.

Ông Hà không đi tiễn, Hà Tiểu Nhiên đoán có lẽ ba không thích nhìn kiểu chia tay này. Thật ra, cô cũng không thích. Xếp hàng soát vé, đi qua cổng vào bên trong sân ga, vừa đi vừa tìm toa tàu của mình, quá trình bận rộn này khiến cô không có thời gian suy nghĩ linh tinh, nhưng đến khi hành lý được xếp lên giá, tiếng phát thanh bên trong sân ga lặp lại: “Tàu hỏa sắp rời ga, mời khách đưa tiễn mau chóng xuống tàu, cô mới cảm thấy trong lòng mình trống rỗng.”

Thật sự là phải đi sao? Cô sinh ra, lớn lên ở đây, gia đình cô đều ở đây, còn có, đây là nơi nhen sinh sống. Trả lời cô là tiếng còi dồn dập trên sân ga, sau đó cả người cô hơi lắc lư, tàu hỏa đã bắt đầu chậm rãi chuyển bánh.

Những ngọn đèn trên sân ga từ từ lướt qua mắt cô, rất nhiều người đi đưa tiễn đứng vẫy tay trên sân ga, đoàn tàu nhanh chóng chạy ra khỏi nhà ga, ánh

sáng trong các toa tàu nổi bật trong màn đêm.

Hà Tiểu Nhiên áp mặt vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Bà Hà ngồi xuống đối diện con gái, chỉ tay ra bên ngoài nói: “Nhìn xem, đây là cầu vượt mọi ngày con đi học đều đi ngang qua.”. Một lúc sau lại nói, “Nhiên Nhiên, thấy hương nhà của chúng ta không? Ngay bên kia kia nhưng có nhiều tòa nhà che mắt, nếu không có thể nhìn thấy cửa sổ phòng con.”

“Thật sao?” Hà Tiểu Nhiên càng dán sát vào cửa sổ, trong tàu rất sáng, nhìn ra bên ngoài vô cùng khó khăn, lúc sau toa giường nằm tắt đèn, tàu hỏa vẫn theo đường sắt đi thẳng tới phía trước, những tòa nhà cao tầng trong thành phố bây giờ đã ở rất xa, xung đều một mảnh tối đen, cô đã không nhìn thấy hương nhà mình nữa rồi.

Sáng sớm hôm sau, tàu đến thành phố C, thẳng thẩn mà nói, lúc xuống tàu, Hà Tiểu Nhiên vẫn có chút thất vọng và chưa thích ứng được, cảm giác từ thành phố lớn đến thành phố cỡ trung, làm cho cô có một thời điểm nhìn cái gì đều cảm thấy không vừa mắt. Nhưng dù sao các thành phố ở Trung Quốc cơ bản giống nhau, tỷ như nhà ga đều là nơi đông người nhất, là nơi tập trung đủ hạng người, ngồi trên xe bus đi qua một hai trạm, không gian bắt đầu yên tĩnh trở lại. Thành phố C không sôi động, nhộn nhịp như thành phố của cô, buổi sáng sớm, chưa đến bảy giờ, cả thành phố vẫn trong trạng thái mơ màng chưa tỉnh giấc, người đi xe bus sáng sớm chủ yếu là học sinh, trên đường Tiểu Mã có các quầy bán đồ ăn sáng: “Bánh rán, bánh quẩy, sữa đậu nành, đậu hủ.”

Lúc xuống tàu hỏa, Hà Tiểu Nhiên mua một bản đồ thành phố C, dựa vào bản đồ để tìm ra Evening News, nơi cô phải đến phỏng vấn. Đó là một tòa nhà làm việc cao hơn hai mươi tầng, tòa cao ốc của tập đoàn báo chí chuyên nghiệp, thoạt nhìn quy mô rất lớn, bà Hà và Hà Tiểu Nhiên đều cảm thấy yên tâm, đồng tiền kiếm được ở chỗ nào cũng giống nhau cả. Bà Hà cũng không phải đi theo để quản lý cô, chỉ để ý khu vực xung quanh toàn soạn báo tìm một khách sạn vừa phải, cùng cô bố trí ổn thỏa.

Cả ngày hôm đó, đầu tiên Hà Tiểu Nhiên mua mấy tờ báo của các toàn soạn ở thành phố C, đọc tỉ mỉ một lần, buổi chiều cùng bà Hà đi dạo loanh quanh gần đó. Chỗ tòa soạn báo xem như là nằm ở đoạn đường sầm uất nhất của thành phố C, đi bộ chừng năm phút là có mấy trung tâm mua sắm lớn, xa hơn một chút là hai siêu thị gia đình loại lớn, rất tiện nghi và đầy đủ. Buổi tối, Hà Tiểu Nhiên dùng máy tính trong khách sạn lên mạng một lát, chủ yếu xem tin tức xã hội cùng tình hình chính trị hiện tại nửa năm gần đây của thành phố C, biết thêm chút thông tin về thành phố này.

Ngày thứ ba là ngày thi viết, cô ở lại khách sạn, xem lại tin tức tối hôm qua thuận tiện tra một ít kiến thức cơ sở. Từ sáng, bà Hà đã đi ra ngoài, nói là muốn đi dạo khu trung tâm mua sắm.

Lúc thi viết, Hà Tiểu Nhiên rất hồi hộp vì trước khi thi, cô có nói chuyện qua

với mấy cô gái bên cạnh, phát hiện các cô ấy đều là người địa phương, còn là xuất thân từ chuyên ngành báo chí, có người còn từng thực tập ở Evening News nên khá quen thuộc, thậm chí quen cả giám thị, điều này làm cho cô có chút ỷ rĩ. Nhưng may mắn phần lớn đề thi viết đều nằm trong phạm vi kiến thức của cô, lúc đầu cô còn tưởng sẽ hỏi về kiến thức chuyên ngành, không ngờ đề thi lại khá thú vị, từ thiên văn đến địa lý, từ thể dục đến giải trí, từ cổ văn cho tới ngôn ngữ internet bây giờ, cô làm bài khá thuận lợi, quả nhiên hai ngày sau nhận được thông báo phỏng vấn.

So với thi viết, buổi thi phỏng vấn này số người dự thi ít hơn hẳn. Đây cũng là lần đầu tiên Hà Tiểu Nhiên tham gia phỏng vấn chính thức, cô hơi do dự không biết nên mặc gì cho phù hợp. Phong cách thường ngày của cô là giày thể thao kết hợp với quần thể thao và áo thun nhưng mấy hôm trước, bà Hà đã mua cho cô bộ váy cùng giày cao gót, rất mang phong cách nghề nghiệp đặc thù.

Cuối cùng, cô vẫn khăng khăng với cách ăn mặc thường ngày của mình khi đến phỏng vấn, vì thế, giữa một đám nữ nhân ăn mặc chuyên nghiệp, cô như gà lạc giữa bầy hạc.

Cục diện buổi phỏng vấn thật lớn, mười mấy người ngồi ở một phòng rất to nhưng chỉ có hai cánh cửa sổ nhỏ lại không có điều hòa, vừa đi vào, bị mười mấy ánh mắt quét qua quét lại đánh giá, cảm giác cũng không tốt.

Hà Tiểu Nhiên vẫn mỉm cười, sau khi vào liền chào hỏi rồi ngồi xuống tự giới thiệu, sau đó gặp chiêu tiếp chiêu.

Ha ha, cô thích kiểu phỏng vấn này, mọi người nhìn cô đặt câu hỏi liên tục, đặt ra đủ loại vấn đề, vô cùng kỳ quặc, cô tự nhiên lại liên tưởng việc này với việc cô luyện công đánh nhau trong quá khứ, cảm giác hỏi hớp khi ở ngoài cửa đã giảm bớt rất nhiều.

Sau cuộc phỏng vấn, Hà Tiểu Nhiên vốn chuẩn bị cùng bà Hà về nhà nhưng chưa kịp mua vé, tòa soạn đã gọi điện báo cô trúng tuyển, yêu cầu phải có mặt ngay để huấn luyện, cô không còn thời gian để về qua nhà.

Thấy Hà Tiểu Nhiên nhanh chóng tìm được công việc, bà Hà rất vui vẻ, yên tâm, cũng cảm thấy hơi gấp rút không kịp chuẩn bị vì bà chỉ còn vài ngày nghỉ, Hà Tiểu Nhiên đã phải bắt đầu ngay công tác huấn luyện, bà vội vàng tìm nhà cho con gái.

Tất nhiên trong khoảng thời gian ngắn mà tìm được chỗ ở vừa ý, không xa chỗ làm lại giá cả vừa phải là chuyện gần như không làm được. Vài ngày sau, bà chuyển hướng sang tìm phòng trọ đang cần người ở cùng. Đó là một ngôi nhà kiểu cũ, cách tòa soạn báo khoảng hai mươi phút đi bộ, có hai phòng ngủ, bên trong sạch sẽ, trước đó đã có một cô gái xấp xỉ tuổi của Hà Tiểu Nhiên thuê, bây giờ chia một phòng ra cho cô thuê, một tháng năm trăm đồng cũng không phải quá đắt. Bà Hà tính toán xong liền nộp mấy tháng tiền nhà, nếu công việc của Hà Tiểu Nhiên thuận lợi, cô sẽ tự trả được tiền thuê phòng sau đó, còn nếu

không thuận lợi tất nhiên sẽ về nhà, so với việc phải ký hợp đồng thuê nhà cả năm thì chỗ này rõ ràng thích hợp hơn cả.

Hà Tiểu Nhiên không đòi hỏi nhiều gì về chỗ ở, trước đây cô cũng đã ở trong ký túc xá bốn người một phòng, chỗ ở hiện giờ tuy không rộng rãi như ở nhà mình nhưng có thể có một gian phòng độc lập, có không gian riêng, hơn nữa lại ở chung với một cô gái trông cũng xinh đẹp, sạch sẽ, cô cũng rất vừa lòng.

Bà Hà trước khi về dặn đi dặn lại Hà Tiểu Nhiên cố gắng sống hòa thuận với bạn cùng nhà, chăm sóc qua lại lẫn nhau, còn cẩn thận dặn dò cô đừng quá tin tưởng người khác, dù sao lòng người khó đoán, tâm tư của các cô gái trẻ bây giờ rất phức tạp, lòng dạ thâm trầm hơn rất nhiều, cẩn thận tiền của mình, cẩn thận bị mắc mưu. Cuối cùng, lại không yên tâm nhắc nhở Hà Tiểu Nhiên, con gái đi làm bên ngoài phải biết tự bảo vệ chính mình, cư xử với người khác phải bình thường, nhưng kết giao với bạn trai phải cẩn thận.

Hà Tiểu Nhiên cũng không phải là trẻ con đương nhiên nghe hiểu ý của mẹ, nói rõ ràng, “Mẹ, con biết rồi, ý của mẹ chính là con tốt nhất đừng kết giao bạn trai.”

“Mẹ cũng không có ý này, nếu có nam nhân nào điều kiện tốt thì cũng đừng bỏ qua.” Bà Hà thở dài, bà hy vọng Hà Tiểu Nhiên ở bên ngoài một thời gian sẽ thấy mệt mỏi mà quay về nhà. Nếu cô có bạn trai, cảm tình tốt khó tránh được ràng buộc, bà chỉ có một cô con gái này, dĩ nhiên không hy vọng cô lấy chồng xa như vậy. Con gái không thể so với con trai, tuổi thanh xuân chỉ có vài năm, nếu cô làm việc tốt, không muốn về nhà, lại không có bạn trai thì sẽ càng phiền toái.

“Con biết, mẹ, mẹ yên tâm đi, nam sinh muốn khi dễ con cũng phải suy nghĩ xem có bản lĩnh đó hay không, còn có, nếu không kết hôn, cô nương người sẽ không sống chung với nam nhân, đây chính là ý của mẹ đi?” Hà Tiểu Nhiên lạnh lùng lạnh miệng nói trước.

“Đứa nhỏ này, con gái lớn rồi, nói chuyện không biết ý tứ.” Thấy Hà Tiểu Nhiên nói trắng ra, bà Hà có chút ngượng ngùng.

Cuối cùng vẫn đến lúc chia tay. Tối hôm đó tiễn mẹ lên tàu hỏa, Hà Tiểu Nhiên ngồi xe bus một mình trở về chỗ ở. Bạn nữ cùng nhà vẫn chưa về, căn nhà hơn sáu mươi mét vuông chỉ có mình cô, không còn tiếng mẹ cãi nhải cùng ân cần dạy bảo, cũng không còn cách bố trí quen thuộc như ở nhà, cô lan man nghĩ giờ phút này, cô cô đơn một mình trong thành phố này, không có người thân, không có bạn bè, ngay cả người nói chuyện cũng không có, cô bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Một đêm này, Hà Tiểu Nhiên ôm đầu gối ngồi ở trên giường, phòng ngủ đóng cửa, trong không gian đen tối, chỉ có một mình cô với nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

Thời gian huấn luyện người mới kết thúc rất nhanh, Hà Tiểu Nhiên bị phân tới ban tin tức xã hội, trở thành phóng viên thực tập. Thầy hướng dẫn cô là người đã công tác ở tòa soạn được năm sáu năm, ít nói, thoạt nhìn có chút lạnh lùng.

“Trước tiên em phải đổi số điện thoại đi, dùng số này liên lạc với em không tiện”. Đây là mệnh lệnh đầu tiên của thầy hướng dẫn đối với cô.

Thực ra Hà Tiểu Nhiên cũng đã từng muốn đổi số di động, nhưng thẻ 3G mới của cô này còn có cả phí gọi đường dài, liên hệ với ba mẹ rất thuận tiện, thêm vào đó số điện thoại này cô dùng từ khi bắt đầu vào đại học, tất cả các bạn học đều biết. Nếu thay đổi... liệu Tiêu Thượng Kỳ, còn bọn Tiểu Điều, họ có mất liên lạc với cô không? Nhưng lão sư đã nói vậy, cô không thể không làm theo. Giờ nghỉ trưa, cô đi mua số di động mới, trước khi thay đổi còn gọi về báo số mới cho ba mẹ biết, sau đó bắt đầu bận rộn với công việc phỏng vấn.

Đối với người mới đương nhiên là thấy khó khăn, điểm này Hà Tiểu Nhiên cảm nhận đặc biệt rõ ràng sau một tuần làm việc. Lúc lão sư đi phỏng vấn, có dẫn cô đi theo không còn tùy vào tâm trạng của chị ta, nhiều lúc cô ngồi ngơ ngẩn không biết làm gì trong phòng làm việc. Trong tòa soạn, phóng viên lâu năm đều có máy tính riêng, phóng viên thực tập như cô thì không có, mà máy tính ở đây phần lớn đều cài mật khẩu, cô có muốn lên mạng cũng không thể.

Thỉnh thoảng lão sư không muốn chạy sẽ kêu cô đi làm, phần lớn là những việc mất công mất sức mà không thu được kết quả. Có lần có một đứa nhỏ bị đánh trong trường học tại một thôn nhỏ, sau khi lão sư phỏng vấn đứa nhỏ cùng cha mẹ của nó, bảo cô điện thoại liên hệ với chỗ hiệu trưởng nơi đứa nhỏ đang học. Kết quả là vị hiệu trưởng kia đang giữa trưa uống rượu, lúc nhận điện thoại nghe cô mới vừa nói thân phận của mình, đã nổi giận, điên cuồng mắng cô đến mười phút, cuối cùng còn bảo cô nói với cha mẹ đứa nhỏ, muốn kiện chỗ nào thì kiện, không có liên quan đến trường học. Cô cắn răng chịu đựng, bấm nút ghi âm toàn bộ đoạn nói chuyện này lại, sau đó viết thành bản thảo. Ngày hôm sau tin này được đưa lên đã gây ra một vụ náo động rất lớn trong tỉnh, có đoạn ghi âm phát ngôn bữa bãi này, lại thêm tin tức liên quan đến vụ án giết người trong vườn trường gần đây ở khu vực đó, vị hiệu trưởng tiểu nhân ở thôn nhỏ này bị cục giáo dục cắt chức. Lão sư hướng dẫn lần đầu tiên nở nụ cười với cô, khen cô làm rất tốt.

Ban ngày bận rộn khiến thời gian nhanh chóng trôi qua, thế nhưng thực chất bận rộn đó chính là ngồi ngẩn ngơ ở tòa soạn báo đến khi trời tối đen, những công việc được giao đã làm xong rồi, các trang web có thể xem cũng đã xem hết, nhìn thấy mọi người lục tục về nhà, Hà Tiểu Nhiên mới cảm thấy không biết nên đi chỗ nào.

Cơm tối thì giải quyết ở quán ăn nhỏ bán mì cay nóng dưới lầu tòa soạn báo, đây là nơi gần đây cô thường hay tới. Thành phố C tuy rằng quy mô không bằng thành phố của cô, nhưng giá sinh hoạt tuyệt đối không thấp hơn. Trước khi về,

bà Hà đưa cho cô thẻ ngân hàng có một ngàn đồng phí sinh hoạt, lúc đầu muốn đưa cô nhiều hơn một chút, nhưng nghĩ đến chính mình cũng đã có công việc kiếm ra tiền, cô liền sống chết không nhận. Thế nhưng khi thật sự bắt đầu sống một mình, cô mới phát hiện, hóa ra chỗ nào cũng đều cần dùng tiền.

Mỗi ngày ba bữa ăn, bữa sáng cô ăn qua loa hai cái bánh bao hoặc là nhịn, nhưng cơm trưa và cơm tối rẻ nhất cũng mất mười đồng. Mỗi ngày ra ngoài phỏng vấn, có đôi khi tòa soạn báo sẽ cho xe đưa bọn họ đi, như vậy có thể tiết kiệm bớt một chút lộ phí, nhưng mà mùa này bên ngoài trời vẫn còn nóng, phơi nắng một hồi liền khát nước, đồng nghiệp cùng đi phỏng vấn sẽ thay phiên mời khách uống nước. Cô xấu hổ khi uống của người khác, huống chi cô vẫn là người mới, thường thường muốn tranh thủ cơ hội mời lão sư của cô uống nước, như vậy lại càng phải chi tiêu. Ở phòng trọ, sau vài ngày, Lý Bình Bình, cô gái ở cùng với cô nói muốn lắp mạng để ở nhà cũng có thể lên mạng, chi phí một năm hơn chín trăm, hy vọng cô có thể góp chung với cô ấy.

Cố gắng ăn chút rau cải, Hà Tiểu Nhiên suy nghĩ, quả nhiên là một phen tiền làm khó anh hùng, hiện tại còn mấy ngày nữa mới tới tháng lương đầu tiên nhưng túi tiền của cô đã muốn hát vang bài ca nghèo khó. Thực không thể mở miệng xin tiền ở nhà, nhưng mà trong túi không có tiền, không lẽ buổi tối cô phải đến ven đường đánh quyền làm xiếc kiếm tiền?

Nghĩ như vậy, tâm tình của cô bỗng tốt lên rất nhiều, nhìn bát mè cay nóng, cô còn đặc biệt cho thêm nhiều dấm và ớt, sau đó ăn cay đến đỏ mồ hôi đầy đầu, cảm thấy thỏa mãn.

Lý Bình Bình thường ngày không hay về sớm cho nên lúc Hà Tiểu Nhiên mở cửa, thấy phòng khách tối đen cũng đã quen. Cô chạm vào công tắc điện trên tường, đèn sáng lên, lập tức bị hình ảnh trước mắt dọa cho giật mình. Lý Bình Bình đang cùng một người đàn ông ôm nhau hôn trên sofa, áo sơ mi bị đẩy lên cao lộ ra làn da tuyết trắng cùng vòng eo thon gọn. Đương nhiên, tình trạng của người đàn ông kia cũng không tốt hơn mấy, áo sơ mi bị Lý Bình Bình vò nhàu nhĩ, dưới ánh đèn sáng, hai người đều xấu hổ, nhất thời không biết là nên tách ra hay là tiếp tục ôm nhau.

“Hai người cứ tiếp tục, tiếp tục”, Hà Tiểu Nhiên kỳ thật cũng rất rất xấu hổ, còn có chút tức giận. Phòng khách là không gian chung, cô vốn rất thích ngồi trên sofa xem TV, hiện tại tưởng tượng đến hai người xấu xí vừa mới dây dưa, cô liền cảm thấy buồn nôn, đèn cũng chẳng muốn tắt, liền đi nhanh đến phòng mình, nhanh nhẹn mở cửa, vào trong phòng đóng sầm cửa lại.

Một lúc sau, trong phòng khách vang lên tiếng bước chân một nặng một nhẹ đi qua phòng cô vào trong phòng Lý Bình Bình, rồi sau đó là tiếng đóng cửa. Thế nhưng ở loại phòng kiểu cũ này, cách âm rõ ràng không tốt nên sau khi Hà Tiểu Nhiên nhìn một hồi Hàn kịch⁽¹⁾ vừa chấm dứt, cầm đồ rửa mặt đi vào phòng vệ sinh thì nghe thấy tiếng giường kéo kẹt vang lên không ngừng trong phòng Lý Bình Bình, còn có tiếng rên a a của phụ nữ.

Cái này chắc hẳn gọi là “ẩm thực nam nữ”, chính là dục vọng to lớn của con người. Hà Tiểu Nhiên nhìn vào gương làm mặt quỷ, cô không có sở thích rình coi riêng tư của người khác, cho nên nhanh chóng rửa mặt qua loa rồi chạy nhanh về phòng mình, khóa cửa phòng lại.

Máy tính còn đang lên mạng, cô mở QQ, nhóm bạn đại học và cao trung có người vẫn còn online, kéo danh sách đi xuống, nhấp chuột vào tên người đứng cuối cùng Tiêu Thượng Kỳ.

Tiêu Thượng Kỳ rất ít sử dụng công cụ chat này, đây số này là khi anh còn học khoa máy tính, Hà Tiểu Nhiên giúp anh xin, mật mã cũng là cô nghĩ ra, nhóm cũng là cô giúp anh thêm vào, sau đó cô chưa bao giờ nhìn thấy anh online, cô nghĩ, anh có lẽ đã sớm quên mất mật mã, tựa như anh sớm quên gì cũng sẽ quên mất cô.

Cô không biết đoạn tình nồng cháy của Lý Bình Bình đêm nay kéo dài đến đâu, nhưng nhìn thấy tên Tiêu Thượng Kỳ, cô lại không thể không chế bản thân nghĩ tới đêm hôm đó, đó là ngày cô chưa bao giờ dám nhớ lại, Tiêu Thượng Kỳ từng hôn môi cô như vậy, vuốt ve cô... Cô nhin không được cười khổ một tiếng, gơ tay dùng sức gõ vào đầu, tắt máy tính, nằm xuống ngủ.

Không phải ngày suy nghĩ, đêm sẽ nằm mộng sao? Hà Tiểu Nhiên không biết, kỳ thật cô đặc biệt hy vọng có thể mơ thấy Tiêu Thượng Kỳ. Từ khi tới thành phố C đến bây giờ, Tiêu Thượng Kỳ chưa một lần xuất hiện trong giấc mơ của cô, đêm nay cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm sau chuông di động báo thức Hà Tiểu Nhiên, thay xong quần áo ra ngoài, Lý Bình Bình cũng đã thức dậy, đang ở phòng bếp hát khê, hâm nóng sữa, cửa phòng cô mở ra thật rộng, bên trong đã không còn người.

“Dậy sớm nha!”. Nhìn thấy Hà Tiểu Nhiên, Lý Bình Bình chào cô, “Ăn sáng không?”

“Không.”. Hà Tiểu Nhiên lên tiếng, rửa mặt đánh răng, sau đó khóa kỹ phòng, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Ngày hôm qua có làm bạn sợ không?”, Lý Bình Bình lại cố tình không bỏ qua, vui tươi hơn hờ nói, “Bạn trai mình ở nơi khác đến đây tham gia phỏng vấn, sẽ ở lại vài ngày, bạn không ngại chứ?”

“Không có việc gì.”, Hà Tiểu Nhiên suyt chút nữa thì nói chỉ cần hai người đừng ở chỗ không gian chung thân thiết là tốt rồi, nhưng mà ngẫm lại vẫn là quên đi, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, dù sao cô để ý cũng không thay đổi được chuyện Lý Bình Bình sống cùng một chỗ với đàn ông, cô nói điều đó còn có ý nghĩa gì?

Vào lúc tan tâm, Hà Tiểu Nhiên khó có khi tan tâm đúng giờ, đi ăn bát mè cay nóng, sau đó chạy vội về nhà, rửa mặt đánh răng rồi vào phòng đóng cửa. Nghĩ là mắt không thấy tâm không phiền, nếu cô không có chỗ nào để trốn ra

ngoài thì giấu mình sớm đi vậy, cũng coi như một lựa chọn không tồi.

Cuối cùng Lý Bình Bình cùng bạn trai của cô về rất trễ. Hà Tiểu Nhiên đang ngủ chột giật mình nghe tiếng ly thủy tinh rơi trong phòng khách, trái tim cô chột đập dồn dập, trong không gian im lặng, tiếng động nào cũng vang lên rõ ràng.

Cô lười ngồi dậy, mơ màng thò tay tìm di động bên gối, mở ra nhìn thoáng qua, một giờ sáng, một ngày mới bắt đầu rồi nhưng vẫn còn quá sớm, cô thở dài ra một hơi, xoay người chuẩn bị ngủ tiếp.

Thế nhưng chưa kịp bỏ tay xuống, điện thoại lại rung lên. Mấy ngày nay cô thường nhận được điện thoại lúc nửa đêm của biên tập, hỏi cô chi tiết nào đó trong bản thảo, cô không cả nhìn tên người gọi tới, nhắm mắt lại đem điện thoại áp vào tai, “A lô?”.

“...” Đợi rất lâu, trong tai ngoài tiếng gió vù vù thì không có bất cứ tiếng động gì. Cô hồ nghi mở to mắt, lại “A lô?” một tiếng, sau đó tỉnh táo lại, mở di động ra xem. Nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, một chuỗi dãy số kia tuy rằng không lưu vào danh bạ điện thoại, nhưng mà cô đều nhớ rõ, “Tiêu Thượng Kỳ? Vì sao không nói tiếng nào?”.

“Hút thuốc thôi, khuya như vậy, không nghĩ em nhận điện thoại nhanh như thế.” Một lát sau, Tiêu Thượng Kỳ nói chuyện một cách bình thường.

“Anh cũng biết đã trễ rồi à, em còn tưởng là tiếng chuông không may nửa đêm đấy.” Hà Tiểu Nhiên hơi hơi nhắm mắt lại, tưởng tượng ra bộ dạng hút thuốc của Tiêu Thượng Kỳ, tiếng gió vù vù như vậy, anh hẳn là ở bên ngoài, đang dựa vào thân xe ngáng đầu nhìn vào khoảng không tối như mực? Hay là ngồi ở trong xe, khuỷu tay chống trên cửa kính xe? Cô tưởng tượng không ra, ở đây cũng đang là ban đêm, xa nhà gần một tháng, bỗng nhiên nghe được thanh âm quen thuộc như vậy làm cho cô nhin không được bắt đầu tưởng niệm, tất cả đều là quê nhà.

“Ban ngày bận quá, bây giờ mới nhớ đến,” Tiêu Thượng Kỳ nhẹ giọng cười cười, sau đó chuyển giọng, “Anh còn chưa nói em đâu, Hà Tiểu Nhiên. Em tìm được việc làm cũng không báo một tiếng, cái này có thể cho qua, nhưng thay số điện thoại cũng không nói cho anh một câu. Em thử nói xem chuyện này là thế nào?”

“Vậy anh làm sao biết số mới của em?” Hà Tiểu Nhiên hỏi lại.

“Anh thật ngu ngốc, còn lo lắng chuyện tìm công việc cho em, chạy khắp nơi giúp em thu xếp, khó khăn lắm mới chọn được một chỗ không tệ, gọi di động thì em tắt máy, gọi đến nhà mới biết em đã chạy xa vạn dặm bên ngoài”. Tiêu Thượng Kỳ nói, “Giờ anh mới biết, trong lòng em anh không có chút địa vị nào nha.”

“Không phải...”, Hà Tiểu Nhiên vừa nghe lời này, trong lòng đặc biệt thấy có

lỗi. Cô xoay người ngồi dậy muốn giải thích, nhưng mở miệng một lúc lâu, lại phát hiện không thể nào nói được. Cô phải nói như thế nào đây? Cô muốn nói, ngày đầu tiên mua số mới, sau khi cô nói chuyện với ba mẹ xong liền lập tức muốn gọi điện báo cho anh biết. Hay là nói, mấy ngày này buổi tối lúc không ngủ được, cô từng soạn vài tin nhắn muốn gửi cho anh, cuối cùng lại xóa từng chữ từng chữ? Cô vì sao không dám gọi điện cho anh, vì sao ngay cả dừng khí gửi vài tin nhắn cũng đều không có? Chuyện này, cô phải nói như thế nào thì anh mới có thể hiểu được?

“Không phải? Vậy thì là gì?” Tiêu Thượng Kỳ gây sự.

“Cũng muốn nói cho anh biết, nhưng là nghĩ anh bận quá, sợ quấy rầy anh”, Hà Tiểu Nhiên cắn cắn môi, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng bịa đặt.

“Em lại bịa chuyện.” Tiêu Thượng Kỳ phá vỡ cái cơ nói dối không có tác dụng của cô. Trong lúc nhất thời, Hà Tiểu Nhiên không biết nói gì, trong điện thoại chỉ còn lại tiếng gió vù vù.

“Anh biết rồi, trước kia em ăn của anh nhiều bữa ngon như vậy, chắc chắn hiện tại kiếm được tiền nên sợ anh ăn lại.” Tiêu Thượng Kỳ cười nhẹ nhàng, dễ dàng chuyển đề tài, quở trách cô, “Em keo kiệt quá đi, anh nói cho em biết, em có trốn tới chân trời cũng không trốn được anh đâu, ăn của anh thì phải nhè ra cho anh. Anh nói cho em biết, anh đã ghi sổ nợ rồi, nhớ rõ em nợ anh mấy bữa cơm.”

“Đừng có bắt chẹt người ta như vậy, em kiếm được bao nhiêu, anh kiếm được bao nhiêu mà còn đòi em trả lại bữa ăn của anh? Đều là tiền mồ hôi nước mắt của em đấy.” Thấy Tiêu Thượng Kỳ dễ dàng cho qua chuyện qua, vừa xấu hổ mà không thể trả lời, Hà Tiểu Nhiên cảm thấy cô nên tức giận mới phải, nhưng trong lòng vừa đau khổ vừa ngọt ngào khiến cô gần như rơi nước mắt.

“Còn có tiền mồ hôi nước mắt nữa, thế nào, em một tháng kiếm được bao nhiêu tiền?” Tiêu Thượng Kỳ cười ha hả hỏi cô.

“Không biết, tháng này chắc cũng phải mấy trăm đồng.” Hà Tiểu Nhiên bầm bầm ngón tay tính. Tòa soạn trả lương theo thành tích công việc, làm bao nhiêu ăn bấy nhiêu, không có lương cơ bản. Cô vẫn đang trong thời gian thực tập, có thể coi một nửa tiền lương của cô dành cho lão sư, cho nên tháng này cô chỉ còn sáu phần. Dựa vào tháng trước một nghìn đồng, tháng này cô chắc có khoảng sáu trăm đồng cầm trong tay.

“Mấy trăm?” Tiêu Thượng Kỳ sừng sốt, “Một tháng sinh hoạt phí của em là bao nhiêu?”

“Tiền ăn cùng với tiền xe đi lại...” Hà Tiểu Nhiên tính toán xong cũng thấy nản, cho dù tiết kiệm thế nào đi nữa, sống ở thành phố này nếu không có một ngàn đồng thì không đủ cho một tháng, đây là còn chưa tính tiền thuê nhà cùng tiền nước tiền điện.

“Không biết phải nói em thế nào nữa.” Tiêu Thượng Kỳ hừ một tiếng, định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ nói, “Em chạy xa như vậy làm gì? Lần trước anh cũng đã nói với em nửa ngày, nghe lời anh một lần thì chết sao? Em nói em...” ngừng một lát, anh nói tiếp, “Mấy trăm đồng tiền này em sống thế nào hả?”

“Em sau này sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, hiện giờ em chỉ là thực tập thôi.” Hà Tiểu Nhiên nói thảm, Tiêu Thượng Kỳ quan tâm cô khiến trong lòng cô vừa chua xót lại ngọt ngào, nhưng cũng không chịu thua.

“Em đi làm có đảm bảo sẽ không xin thêm tiền nhà không?” Tiêu Thượng Kỳ lại hừ một tiếng nói, “Anh còn không biết em sao, con vịt chết mạnh miệng. Em nói sẽ kiếm được rất nhiều tiền, nhưng đó là về sau, mấy tháng này em chịu đựng như thế nào? Đến lúc không chịu được, đói chết rồi thì còn nói cái gì về sau?”

“Ai nói chịu không được, mọi người nói chỉ hưởng mà không làm thì không có phúc, không có khó khăn sao biết được khổ khổ, em khẳng định có thể chịu đựng.” Hà Tiểu Nhiên vội vàng nói.

“Vậy em chịu đựng đau khổ đi,” Tiêu Thượng Kỳ hừ một tiếng liền cắt đứt điện thoại, để lại Hà Tiểu Nhiên ngơ ngác, ngẩn người nhìn màn hình di động đã thành màu đen.

Cô quả thật là vịt chết mạnh miệng, Tiêu Thượng Kỳ gọi điện thoại đến cũng là quan tâm cô, cô không nên như vậy, nhưng mỗi khi dính dáng đến anh, cô liền nói năng lộn xộn. Nghĩ một lát, cô thở dài, thấy không còn buồn ngủ.

Một đêm thức trắng, sáng sớm hôm sau đến tòa soạn, lão sư giao việc cho cô, đó là phòng ăn của một nhà ga gần đó bị nước bắn tràn vào, đây là tin quá nhỏ chưa chắc đã đăng được lên báo, lão sư coi thường nên kêu cô đi chụp ảnh phỏng vấn.

Việc nhỏ như vậy, Hà Tiểu Nhiên có chút lo lắng sợ không có ai giúp mình chụp ảnh, khi cô nói ra, mọi người trong phòng ai làm việc đó, không ai tỏ thái độ gì, đều ra vẻ như không nghe thấy. Cô xấu hổ cực kỳ, chỉ có thể hỏi lại một lần: “Xin hỏi có ai có thể đi cùng tôi được không?”

“Không có ai đi à, để tôi đi”. Sau mấy chục giây trầm mặc, cuối cùng cũng có người trả lời. Hà Tiểu Nhiên rất mừng, quay lại nhìn, một người đàn ông cao cao gầy gầy vừa sửa sang lại túi chụp ảnh trên bàn vừa trêu chọc nói: “Mỹ nữ tìm người nhờ giúp mà không ai phản ứng, các người không đi thì tôi đi”.

Lần đầu tiên được gọi là mỹ nữ, tuy rằng là nói giỡn nhưng Hà Tiểu Nhiên vẫn nở nụ cười, tảng đá lớn đè nặng trong lòng đã rơi xuống. Hà Tiểu Nhiên đi sau người chụp ảnh ra đến cổng tòa soạn, cô chạy nhanh hỏi, “Lão sư, phải xưng hô với anh thế nào?”

“Đều là đồng nghiệp, gọi lão sư làm gì, tôi họ Tùy, Tùy trong Tùy Đường, không phải tùy tiện, ha ha... Em cứ gọi là Tùy ca, Tiểu Tùy đều được.” Phóng

viên chụp ảnh nói xong, vừa đi trước dẫn đường vừa bổ sung, “Anh là Tùy Minh Vĩ, lúc nộp bản thảo phải viết rõ tên người chụp ảnh, bằng không biên tập tìm không thấy hình ảnh, nửa đêm sẽ phải gọi điện thoại cho em.”

“A, em đọc trên báo từng nhìn thấy tên anh,” Hà Tiểu Nhiên mấy ngày nay không có việc gì, mỗi ngày chỉ có tìm báo đọc, đồng nghiệp trong tòa soạn báo cô biết chỉ mấy người nhưng đều là bút danh, “Cám ơn Tùy ca, chuyện nhỏ này của em khiến anh phải vất vả một chuyến.”

“Không có gì, đều là công việc cả, thật ra ở tòa soạn báo cũng chỉ ngồi không, đi ra bên ngoài không khí mới mẻ cũng rất tốt.” Tùy Minh Vĩ đưa Hà Tiểu Nhiên đến nhà ga công cộng, tiện thể nói cho cô mấy tuyến xe đi đến các huyện lân cận, đợi xe đến liền bỏ tiền lẻ vào.

“Em còn chưa kiếm được tiền, chờ em kiếm được tiền rồi sẽ mời anh đi xe.” Hà Tiểu Nhiên vốn đã tìm thấy hai đồng tiền, không nghĩ tới Tùy Minh Vĩ lại thân thiện như vậy, vội vàng nói, đến lúc về cô nhất định mua vé. Nhưng Tùy Minh Vĩ không so đo, cười cười cho qua, khi về vẫn giành trả tiền trước.

Tùy Minh Vĩ cũng rất hay nói, trên đường đi phỏng vấn kể cho Hà Tiểu Nhiên nghe không ít chuyện thú vị trong tòa soạn. “Khi đó bọn anh trực đêm, buổi tối không có việc gì làm nên đi uống rượu.” Tùy Minh Vĩ nói, “Có một lần cùng mấy bạn thân trong ban biên tập cao hứng uống đến tận trời sáng, còn có người gọi điện thoại cho bọn anh, mời bọn anh đi chỗ khác tiếp tục. Ngày đó thật mất thể diện, mấy người bọn anh lão đảo rồi đi, mỗi người gọi một chiếc taxi, thật ra đều đến một chỗ nhưng ở trên xe gọi điện thoại cho nhau, nhắc nhau bám sát, đừng để lạc...” Hà Tiểu Nhiên nghe xong cười ngất ngư.

“Trước kia anh làm biên tập hình ảnh, lúc trực đêm có rất nhiều chuyện vui, rảnh rỗi sẽ kể cho em nghe.” Tùy Minh Vĩ công tác ở tòa soạn báo gần bốn năm, hai năm làm ca đêm biên tập hình ảnh rồi quay về làm phóng viên, theo như lời anh nói, bởi vì lúc nào cũng lấy ngày làm đêm, không có thời gian để tìm hiểu xung quanh nên mới thay đổi quay về cuộc sống bình thường.

“Anh còn chưa có bạn gái sao?” Hà Tiểu Nhiên nghĩ nghĩ, “Ai da, bạn học cùng lớp với em đều là mỹ nữ, đáng tiếc đều không ở đây, nếu không có thể giới thiệu cho anh một người.”

“Em đừng đùa, bạn gái thì thôi đi, còn phải xem duyên phận, duyên phận tới thì sẽ có. Bạn học của em thì cứ lưu ý giúp anh, không chừng ngày nào đó sẽ đến nơi này công tác.” Tùy Minh Vĩ nói, “Mà này, sao em lại đến đây tìm việc làm, bình thường chẳng phải mọi người đều chê thành phố nhỏ này, tìm đến thành phố lớn của em tìm việc sao?”

“Ồ chỗ em cạnh tranh cũng rất kịch liệt,” Hà Tiểu Nhiên nghĩ lại, thật ra cho dù cạnh tranh khốc liệt, cô cũng không hẳn không tìm được việc. Nói đúng ra, đơn giản là cô muốn né tránh Tiêu Thượng Kỳ, nhưng những lời này cô dù chết cũng không nói với bất kỳ ai.

“Em nói cũng đúng, chỗ nào cũng vậy, đều là cạnh tranh cả.” Tùy Minh Vĩ gật đầu, không hỏi nhiều thêm, hai người đã đến nơi.

Phòng vấn diễn ra thuận lợi, sau khi chụp ảnh hiện trường, Tùy Minh Vĩ có thể đi trước nhưng anh vẫn ở lại cùng Hà Tiểu Nhiên tìm người làm việc tại đó, tìm cả người quản lý trung tâm. Cả người làm công cùng quản lý đùn đẩy nhau, nhưng phóng viên đã tìm tới cửa, cho dù không vui vì chuyện nhỏ như vậy bị đưa ra ánh sáng nhưng họ vẫn phải hứa hẹn phối hợp. Buổi tối lúc giao bản thảo, Hà Tiểu Nhiên nhận được điện thoại nói đã có người đến khơi thông cống nước, dọn sạch mấy cống nước phụ cận, vấn đề giải quyết trọn vẹn.

“Làm phóng viên rất tốt, đặc biệt là lúc này...” Buổi tối Hà Tiểu Nhiên nhàm chán, đi sửa chữ ký trên QQ, lại viết một đoạn nhật ký ngắn, nói ở cơ quan gặp được một đồng nghiệp tốt. Tùy Minh Vĩ thật là một đồng nghiệp rất tốt, kinh nghiệm phỏng vấn phong phú, có thể chụp ảnh, còn có thể chỉ cho cô lúc đi phỏng vấn nên hỏi vấn đề gì. Nhận được lương, cô muốn mời anh ăn cơm, kết quả cũng là anh trả tiền. Buổi trưa ăn ở McDonald, đã lâu không gặm chân gà, đã lâu không ăn kem ở đó, tuy rằng nghĩ vẫn còn phải mời lại người ta, Hà Tiểu Nhiên có chút đau lòng, nhưng bữa cơm này cô vẫn ăn cực kỳ hứng thú.

Bản thảo hôm đó thuận lợi được xuất bản, số lần lão sư dẫn theo cô càng ngày càng ít, chủ nhiệm cũng bắt đầu giao cho cô làm một ít tin tức nhỏ. Lúc cần chụp ảnh, vì quen một chút với Tùy Minh Vĩ nên mỗi lần phỏng vấn đều tìm anh cùng đi. Tùy Minh Vĩ là người rất biết cách chăm sóc người khác, lên xe luôn giành việc trả tiền, đi đến chỗ xa liền tự mình gọi xe đưa Hà Tiểu Nhiên đi. Đi làm việc quá bữa cũng luôn mời Hà Tiểu Nhiên ăn cơm.

Điều này làm cho Hà Tiểu Nhiên cảm thấy đặc biệt ngưỡng mộ, chỉ có thể cố gắng dời buổi phỏng vấn đến sau giờ cơm trưa. Sau này quen thân rồi, cô nghe nói Tùy Minh Vĩ đi phỏng vấn với ai cũng đều như vậy mới cảm thấy yên tâm một chút. Trong tòa soạn báo ai cũng đều nói, điều kiện gia đình Tùy Minh Vĩ đặc biệt tốt, cha là cán bộ tỉnh, mẹ là doanh nhân, anh kỳ thật không thiếu tiền, đến tòa soạn báo chỉ để tiêu phí thời gian, mà anh đang thi giấy phép lái xe, trong nhà đã muốn mua cho anh xe BMW thế hệ thứ 3 có rèm che. Quả nhiên, sau vài ngày, Tùy Minh Vĩ đúng là lái xe BMW đi làm.

Ghi chú:

1. Hàn kịch là những cảnh lãng mạn trong phim Hàn.

Chương 6

Cuộc Sống Như Mong Đợi

Các ký giả trong thành phố C đi ra ngoài phỏng vấn chủ yếu sử dụng phương tiện giao thông công cộng, điều này khác hẳn với phóng viên của đài

truyền hình có xe riêng đi lại. Cũng giống như các thành phố khác ở Trung Quốc, thành phố C cũng có rất nhiều xe bus, chạy từ 5 giờ sáng đến 7 giờ tối, xe nào cũng chật kín. Phóng viên cũng là người, mỗi ngày đều chạy ngược chạy xuôi ở bên ngoài, đi ra ngoài nếu không đi xe bus thì có thể đi bộ, muốn có xe riêng thì phải có thân phận, địa vị nhất định. Vì thế, ngày đầu tiên Tùy Minh Vĩ lái xe đi làm, phóng viên muốn đi phỏng vấn cùng anh ta xếp thành hàng dài.

Hà Tiểu Nhiên được giao nhiệm vụ đi săn những tin nhỏ nhỏ hàng ngày như cây đổ, dây điện mắc xiêu vẹo, người dân nhiều ngày không có nước... Đó đều là những tin tức nhỏ, dù sao cô cũng là người mới, lãnh đạo chưa thể yên tâm giao cho cô làm việc lớn. Những tin này chỉ được đưa lên một góc bé xíu trên báo, vì thế trước đây chỉ có Tùy Minh Vĩ chịu đi làm cùng cô, bây giờ anh sống tốt như vậy, Hà Tiểu Nhiên không muốn làm phiền anh nữa, nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định đi mượn chủ nhiệm cái máy ảnh số nhỏ, tự chụp hình cho tin của mình.

Cuộc sống bận rộn nên thời gian qua nhanh, đến giữa tháng, Hà Tiểu Nhiên cuối cùng cũng nhận được lương tháng đầu tiên, 650 đồng, không khác dự tính của cô nhiều lắm. Số tiền này không đủ nộp thuế thu nhập cá nhân, vì đang trong kỳ thực tập nên cũng không được mua bảo hiểm y tế hay bảo hiểm xã hội, tính đi tính lại thì cũng hết sạch số tiền có trong tay.

Cùng thực tập với Hà Tiểu Nhiên còn có Lý Huệ và Thôi Ảnh, quan hệ với nhau không tệ nhưng hai cô đều là người của thành phố C, đương nhiên không rơi vào hoàn cảnh giống như cô.

Nhận được tiền nhuận bút tháng đầu tiên, tất cả những người mới đều rất vui vẻ, lúc xế chiều vừa viết bản thảo vừa riu rít bàn bạc muốn mua cái gì, quả nhiên sau đó, Lý Huệ và Thôi Ảnh kiên quyết lôi kéo Hà Tiểu Nhiên đi dạo phố.

Từ tòa soạn chỉ mất 5 phút đi bộ là tới khu mua sắm nhưng Hà Tiểu Nhiên ít khi đi vì nhìn số tiền ít ỏi trong túi, ngoài những vật dụng hàng ngày, cô không thể mua thêm thứ gì khác.

“Các cậu muốn mua gì?” vào khu mua sắm, đi lên tầng trang phục, Hà Tiểu Nhiên hỏi.

“Sang mùa mới rồi, mua thêm mấy bộ đồ.” Thôi Ảnh nói, “Tớ để ý cái váy đó lâu rồi, bây giờ đang rất thịnh hành đấy, các cậu xem giúp tớ, tớ mặc có đẹp không.”

“Mua váy mặc chưa được mấy ngày biết đâu sang năm đã lỗi mốt rồi, không bằng xem bộ trang điểm này này.” Lý Huệ nói.

“Bộ trang điểm này mới ra nên đắt tiền lắm, chỉ với chút tiền này của tớ làm sao mua được.” Thôi Ảnh lắc đầu.

“Bởi vậy tớ chỉ nói là xem thử thôi, tớ cũng nghĩ kỹ rồi, số tiền lương này

căn bản không đủ dùng cho một tháng nên tớ sẽ mang về nộp hết cho mẹ. Mẹ tớ nói, nếu tớ nộp tiền lương thì sau này tớ muốn mua quần áo, giày, tiền điện thoại gì đó bà cũng cho tất.” Lý Huệ cười hì hì nói với Thôi Ảnh, “Cậu nên làm theo cách của tớ, cam đoan cuộc sống của cậu sẽ không bị ảnh hưởng bởi khoản tiền lương ít ỏi đó. Nhưng với Hà Tiểu Nhiên thì khó rồi, cậu định tính thế nào Tiểu Nhiên?”

“Tớ á?” Ảnh mắt Hà Tiểu Nhiên đang lưu luyến nhìn các kiểu quần áo mùa hè và bộ trang điểm mới được đưa ra thị trường kia, phía mua sắm bên kia cũng có rất nhiều nhãn hiệu, rất nhiều kiểu dáng cô thích. Năm ngoái cô chỉ cần lôi mẹ đi dạo phố, dù không đến mức muốn mua gì cũng được, nhưng chỉ cần đặc biệt thích là bà sẽ mua cho cô, khi đó cô cũng không chú ý quá nhiều đến giá tiền, đến bây giờ mới phát hiện ra quần áo cũng đắt như vậy? Giảm 30% mà còn hơn hai trăm, sao không chém trực tiếp luôn cho rồi? “Tớ phải để dành, đi làm không giống với đi học, hưởng chi trong nhà tớ bây giờ còn cần tiền.”

“Ừ, trước kia học đại học, một tuần chỉ có 200 đồng phí sinh hoạt, bây giờ hơn 500 mà cũng chỉ có thể sống được nửa tháng.” Thôi Ảnh thở dài, nói với Lý Huệ, “Xem ra biện pháp của cậu vẫn là tốt nhất, tớ cũng nộp hết tiền về nhà vậy.”

Ba người ngắm đủ rồi ai về nhà nấy, trên đường về nhà, đi ngang qua một cửa hàng gà quay, mùi thơm nức khiến Hà Tiểu Nhiên đứng ngây người, nghĩ mình đã làm xong việc rồi liền đi xếp hàng, mua hai cái đùi gà béo tròn, buổi tối vừa lên Internet vừa gặm thịt gà.

“Làm gì đó?” đang ăn ngon lành, điện thoại di động vang lên, người gọi là Tiêu Thượng Kỳ. Từ lần chia tay không vui đó, đây là lần đầu tiên anh gọi điện cho cô, Hà Tiểu Nhiên xem đồng hồ, 8 giờ rưỡi, sau khi tốt nghiệp đại học, buổi tối Tiêu Thượng Kỳ thường rất bận rộn, ít khi nào mà sớm như vậy đã gọi cho cô.

“Ăn cơm thôi.” Hà Tiểu Nhiên nói, “Bên anh sao âm ỉ thế, đang làm gì vậy?”

“À, nhìn người khác cờ bạc thôi.” Tiêu Thượng Kỳ ngồi dựa vào ghế salon, mắt liếc vào giữa phòng, Mộ Thiếu Thiên đang cùng với mấy người bạn đánh bài, Lục Quân Hành nhàn rỗi nhàm chán muốn rủ chơi bài tú lơ khơ nhưng Trâu Thiếu Ba lại lười nên hai người đang tôn hơi cãi nhau bên kia, “Tại sao bây giờ mới ăn cơm? Bây giờ mấy giờ rồi mới tan làm à?”

“Không, không có, tan làm sớm rồi, mới cùng đồng nghiệp đi dạo phố về.” Hà Tiểu Nhiên nói thật.

“Ăn gì ngon thế hả?” Tiêu Thượng Kỳ hỏi, “Có vẻ như em vừa lĩnh lương thì phải, thế nào, đang nghĩ đến việc mời anh ăn tiệc sao?”

“Anh chọn đi, bún cay gì cũng có, đến đây em mời.” Hà Tiểu Nhiên không

nghe Tiêu Thượng Kỳ còn nhớ tới chuyện này, cô vừa lĩnh lương, qua được mấy ngày khó khăn nhất nên tâm tình thoải mái nên có ý muốn trêu chọc, “So với khi ở nhà thì rất tốt, ở đây có bún cay chua ngọt đủ loại, em học được rất nhiều bí quyết nhé, đến đây đi em mời.”

“Bún cay mà cũng có bí quyết sao?” Tiêu Thượng Kỳ tựa như đang cười, nhớ trước kia Hà Tiểu Nhiên nói Pizza Hut có bí quyết làm salad, còn chụp ảnh cho anh xem, anh đùa, “Một tháng em ăn bún mấy lần mà đúc kết được kinh nghiệm.”

Tới đây hơn một tháng đã ăn bao nhiêu lần bún cay, Hà Tiểu Nhiên bỗng quên mất phải giấu chuyện này, thốt lên, “Cũng chỉ có 50 lần chứ bao nhiêu.”

Tiêu Thượng Kỳ trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên hỏi cô, “Vây bây giờ em đang ăn cái gì?”

“Đùi gà, em vừa mua trên đường đi làm về, tuy mùi vị không giống với loại chúng mình ăn trước kia nhưng cũng ngon lắm.” Hà Tiểu Nhiên không muốn nói đến ăn uống nữa, nói trong tình huống này quả thực không hay cho lắm, nhưng vạn sự khởi đầu nan, cô không tin mình không vượt qua được, cô hỏi, “Anh thích nhìn người khác cờ bạc à?”

“Bình thường, chẳng qua là có hứng thú hay không thôi.” Tiêu Thượng Kỳ nói, “Công việc thích ứng ra sao rồi? Sao anh không nhìn thấy bài lớn nào của em, ngày nào cũng chỉ thấy có một góc trong báo.”

“Anh mà cũng xem được báo bên em à?” Hà Tiểu Nhiên sững sốt, tờ báo của cô cũng chỉ phát hành ở tỉnh, làm gì phát hành ở bên đó chứ.

“Ngốc.” Tiêu Thượng Kỳ bật cười trước phản ứng của cô, “Em không biết trên đời này có cái gọi là Internet hay sao? Trên Internet báo gì chả có”

“Haha... Em lại nghĩ báo nhỏ của em không có trên mạng cơ.” Thấy Tiêu Thượng Kỳ đọc báo của thành phố C, Hà Tiểu Nhiên thấy tâm trạng rất tốt, nhưng chỉ trong chốc lát, cảm giác mát mát nhanh chóng ập đến, xem được rồi thì sao? Có thể chứng minh cái gì đây? Anh ta mười ngày nửa tháng mới nghĩ đến cô một lần, cô sớm nên hiểu, trong suy nghĩ của anh, cô chỉ là anh em, là bạn bè, không phải là người anh yêu nhất, càng không phải là người anh nhớ nhất, đã đi xa anh như thế, tại sao vẫn còn không suy nghĩ cẩn thận điều này?

“Em cứ tiếp tục ngốc như thế đi, đúng rồi, có bạn trai chưa?” Tiêu Thượng Kỳ lại hỏi cô, chưa kịp nghe Hà Tiểu Nhiên trả lời, cửa phòng lại mở ra, Triệu Minh Hiên đi vào, phía sau là Trần Phi Nhi. Tầm mắt Tiêu Thượng Kỳ rơi đúng vào mười ngón tay đan chặt của hai người, nhất thời giật mình.

“Gọi cho ai thế?” Triệu Minh Hiên bước vào phòng, đi ngang qua Mộ Thiệu Thiên, chân mày hơi nhíu lại, anh đi thẳng vào trong, để Trần Phi Nhi đứng lại một mình, trong phòng toàn người lạ cô không quen biết, chỉ biết mỗi Tiêu Thượng Kỳ, anh giờ điện thoại, ý bảo cô tự nhiên.

Đầu dây kia Hà Tiểu Nhiên bất ngờ bị Tiêu Thượng Kỳ hỏi vấn đề đó khiến cô không biết trả lời thế nào, anh hỏi cô như thế, cô có nên trả lời như anh muốn sao? Kết quả là nghe thấy tiếng của Trần Phi Nhi. Bọn họ lại ở bên cạnh nhau sao? Hà Tiểu Nhiên phát hiện ra cô thật sự ngu ngốc, Tiêu Thượng Kỳ thích Trần Phi Nhi như vậy, mặc dù Trần Phi Nhi luôn nói rằng mình có bạn trai rồi, nhưng trai chưa vợ gái chưa chồng, hai người đó ở cạnh nhau thì có gì mà kỳ lạ?

“Cậu đến rồi à?” Tiêu Thượng Kỳ đưa di động ra, bình thản chào hỏi Trần Phi Nhi, sau đó nói, “Là Hà Tiểu Nhiên, cậu nói vài câu với cô ấy đi!”

“Hà Tiểu Nhiên, lâu rồi không gặp cậu, cậu đang làm gì đấy?” Trần Phi Nhi vừa nghe đến tên Hà Tiểu Nhiên lập tức vui vẻ, nhận lấy điện thoại, nghe tút hai tiếng, cô nhăn mặt cau mày, “Điện thoại cậu kêu gì vậy, tắt máy rồi.”

Hà Tiểu Nhiên sau khi ngắt điện thoại cũng cảm thấy có chút hối hận, hình như phản ứng của mình hơi quá, nhưng khi nghe được giọng nói của Trần Phi Nhi, trong đầu cô thật trống rỗng, ngón tay không kiểm soát được mà tắt máy. Như vậy lại càng giấu đầu hở đuôi, thôi thì quên đi, không nghĩ đến nữa, tối nay ăn món ngon, tâm tình cũng tốt, vậy mà lại bị mấy câu nói của Trần Phi Nhi làm cho tan tành mây khói. Cô miễn cưỡng gặm cái đùi gà ăn dở, rồi ra ngoài rửa mặt, không ngờ bạn trai của Lý Bình Bình lại ở đây, còn đường đường chính chính soi gương chỉnh lại đầu tóc.

Sắc mặt Hà Tiểu Nhiên sa sầm, không phải lần trước Lý Bình Bình rõ ràng đã nói bạn trai cô ấy chỉ tới ở vài ngày, đã vài ngày rồi mà người đàn ông này vẫn còn ở đây là kiểu gì? Cô định ngày mai nói chuyện với Lý Bình Bình một chút, nhưng bây giờ, nếu toilet đã có người dùng thì cô phải đợi nói sau vậy.

Khi Hà Tiểu Nhiên định xoay người bước đi, bạn trai của Lý Bình Bình đã nhìn thấy cô, anh ta nở nụ cười, “Em là Hà Tiểu Nhiên đúng không, thời gian này anh tạm thời ở đây, làm quen một chút, anh là Lưu Hàng.”

“Anh muốn ở đây bao lâu?” Hà Tiểu Nhiên sững sốt nhìn về phòng của Lý Bình Bình, bên trong không có ánh đèn, không biết Lý Bình Bình về chưa, cô cau mày nói, “Ban đầu tôi thuê phòng, Lý Bình Bình không nói có người khác tới ở cùng.”

“Anh không phải người ngoài, Bình Bình nói, căn phòng này cũ kỹ, ngay cả đèn trong hành lang cũng không có, hai cô gái các em ở đây đi sớm về trễ, cô ấy cảm thấy không an toàn. Em không cần phải cố can đảm như vậy, sau này nếu về muộn, gọi điện cho anh, anh có thể xuống lầu đón.” Lưu Hàng nói bình thản.

Hà Tiểu Nhiên cười lạnh, làm lơ Lưu Hàng, nói dứt khoát, “Xin nhường một chút, tôi muốn đánh răng.”

Lưu Hàng cụt hứng, lắc mình tránh cửa phòng vệ sinh, ánh mắt dò xét. Đáng người Hà Tiểu Nhiên không đẹp bằng Lý Bình Bình, nhưng mà anh ta nghe nói

cô từ thành phố lớn tới đây, nhìn khí chất quả thực hoàn toàn không giống với Lý Bình Bình đến từ nông thôn. Gương mặt ư, Lưu Hàng nhận xét, Hà Tiểu Nhiên không tính là xinh đẹp, chỉ thanh tú, cô gái này nhan sắc không có, qua vài năm nữa thì cũng vẫn vậy thôi. Anh ta đã quan sát mấy ngày trước đó, thấy Hà Tiểu Nhiên vẫn luôn một thân một mình, hẳn là không có bạn trai, có thể trước kia chẳng yêu đương gì, nếu muốn theo đuổi một cô gái như vậy thì dễ như trở lòng bàn tay rồi.

Hà Tiểu Nhiên đánh răng rửa mặt xong xuôi, cũng biết Lưu Hàng vẫn một mực chưa chịu đi, ánh mắt không chùng còn đang nhìn loạn xạ. Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ xông lên đánh cho hắn ta một trận như tử. Nhưng từ khi ở bên cạnh Tiêu Thượng Kỳ mấy năm, tính tình đã thay đổi rất nhiều, cộng thêm cô đã là người trưởng thành, trước khi làm việc gì cũng nên suy nghĩ, hít một hơi thật sâu, quyết định tạm thời nhẫn nhịn vậy. Từ phòng vệ sinh đi ra, Lưu Hàng cứ dựa cửa không tránh, cô hoàn toàn không khách khí “không cần thận” dùng khuỷu tay huých một cái.

Lưu Hàng vốn đang bày ra tư thế vô cùng anh tuấn chờ Hà Tiểu Nhiên ra ngoài, nhìn cánh tay của cô đưa sát vào người mình, anh ta còn tưởng rằng Hà Tiểu Nhiên có tình ý gì. Không ngờ, một cô gái dịu dàng hiền lành thế này lại có thể dùng sức mạnh đến vậy, khiến anh ta phải nghiêng người lui mấy bước, cánh tay đập vào tường, một lúc mới đứng vững, sáng hôm sau, cánh tay đó tím bầm.

Sáng đó, Lý Bình Bình nhìn thấy vết thương kia, tò mò hỏi anh ta làm sao mà bị như thế.

“Đi không cần thận đụng phải.” Anh ta thuận miệng nói đại lý do, nghĩ tới cảnh Hà Tiểu Nhiên va vào, trong lòng có chút sợ hãi, hôm qua anh ta chỉ nghĩ là Hà Tiểu Nhiên không cần thận, mà chính anh ta lúc đó cũng đứng không vững, nhưng trên cánh tay bầm tím một mảng, nhìn thì quả thật chẳng đơn giản như thế.

“Đụng gì mà mạnh dữ vậy?” Lý Bình Bình cũng tin, cười khanh khách không ngừng, còn dùng tay chạm vào, đau đến nỗi Lưu Hàng suýt bật dậy, “Lúc đó anh nghĩ gì thế? Để cho bị như thế này có phải vì mãi nhìn gái đẹp không thế?”

“Nói bậy gì đó, anh là hạng người như vậy sao?” bị nói trúng tim đen, Lưu Hàng trầm mặt lại.

“Biết anh không phải hạng người như vậy rồi, em cũng chỉ thuận miệng nói thôi mà.” Lý Bình Bình biết anh ta tức giận nên nói ngọt dỗ dành, hai người cứ lời ngon tiếng ngọt mà không đóng cửa, Hà Tiểu Nhiên ngủ dậy, ra ngoài rửa mặt rồi chuẩn bị đi làm, nghe vậy liền liếc mắt nhìn về phòng của hai người đó.

“Hà Tiểu Nhiên”, Lý Bình Bình cũng nhìn thấy vẻ không thoái mái của Hà Tiểu Nhiên, chạy ra ngoài nói, “Bạn trai tớ lần trước phỏng vấn thành công rồi,

bây giờ phải ở đây công tác, cậu cũng biết bây giờ phòng ốc khó tìm, tụi mình cũng từ nơi khác tới đi làm, không kiếm được nhiều tiền, cậu xem, anh ấy ở đây, sau này tiền nước điện gì thì cậu cũng không cần đưa nữa.”

Thấy Hà Tiểu Nhiên không lên tiếng, Lý Bình Bình cắn răng nói, “Sau này anh ấy cũng phải lên Internet, tiền đó chia làm ba phần, giờ tớ trả lại cậu 150 đồng”, rồi lấy tiền ra.

Hà Tiểu Nhiên đã quyết định phải tìm phòng khác, nhưng bây giờ lại đang thiếu tiền, đi đâu cũng không thuê được một căn phòng hợp ý, vì vậy phải chấp nhận ở đây trong thời gian ngắn. Chỉ có một rắc rối duy nhất là Lưu Hàng, có điều... Cô hừ lạnh một tiếng, nếu anh ta dám có ý gì, cô nhất định sẽ cho rằng anh ta rơi đầy đất. Cô tiện tay cầm lấy 150 đồng, rồi khóa kỹ cửa phòng mình đi làm.

Vô duyên vô cớ lại được 150 đồng, Hà Tiểu Nhiên đi đến tòa soạn, tâm tình cũng tốt hơn, số tiền này mặc dù không nhiều, nhưng tích tiểu thành đại, sau này sẽ nhiều hơn, đến lúc được nghỉ phép về nhà, có lẽ cô sẽ đủ tiền để mua cho mẹ chút gì đó.

Đang mãi nghĩ ở đây có đặc sản nào có thể mang về nhà, phía sau có tiếng còi xe vang lên, cô quay đầu lại, nhìn thấy Tùy Minh Vĩ ở trong xe vẫy tay với cô, đến tòa soạn còn phải đi tới 10 phút nữa, đi nhờ xe vậy, cô vội vàng chạy tới.

“Mấy ngày nay em bận cái gì vậy, không đi phỏng vấn à?” Tùy Minh Vĩ mới lái xe nên có chút căng thẳng, hai mắt cứ nhìn chằm chằm phía trước, nắm chặt tay lái.

“Vẫn như cũ thôi, nhà cúp điện, rỉ nước, cây đổ.” Hà Tiểu Nhiên vừa trả lời vừa đánh giá cái xe, xe mới, nhiều chỗ vẫn còn đang bọc bằng plastic nhưng chỗ ngồi thật êm ái, điều hòa cũng tốt, ngồi vào cái là hết cả mồ hôi.

“Sao không gọi anh?” đèn đỏ, Tùy Minh Vĩ thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ quay đầu nhìn Hà Tiểu Nhiên.

“Chuyện nhỏ mà, không cần thiết phải gọi anh.” Hà Tiểu Nhiên nói, “Huống chi, bây giờ người tìm anh nhờ chiếu cố chắc nhiều lắm, haha.”

“Bọn họ không phải tìm anh để đi làm việc, chỉ muốn anh làm tài xế miễn phí thôi.” Tùy Minh Vĩ nói, “Đại gia hay tiểu gia gì cũng chẳng sao, quan trọng là được làm những việc mình thấy thoải mái, hôm nay em ra ngoài phỏng vấn nhớ gọi anh.”

“Có chuyện gì thì cũng đừng oán em đó.” Hà Tiểu Nhiên đáp lại, vừa tới tòa soạn đã nhận nhiệm vụ, có ống nước bị vỡ, nhưng lần này là ống nước của tập đoàn lớn, những người khác còn chưa thấy đâu, chủ nhiệm không thấy người nào buộc phải giao việc cho cô, dặn dò thêm một chút trong điện thoại.

Tùy Minh Vĩ nghe Hà Tiểu Nhiên nói mới nhận thì cũng rất vui, buổi sáng

sớm đi xe rất nhanh, lúc hai người tới nơi, nhân viên của tập đoàn Thủy Vụ vẫn chưa tới, xa xa chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, ven đường là một cột nước phun lên khoảng 10 thước, rất mạnh.

“Em cứ ở đây quan sát tình huống trước, anh đi chụp mấy tấm hình.” Quơ tay lấy máy ảnh, khóa xe, Tùy Minh Vĩ nhanh chóng tìm chỗ chụp hình, Hà Tiểu Nhiên chạy tới bắt đầu quan sát cột nước, nhanh chóng gọi cho tập đoàn Thủy Vụ thì nhận được câu trả lời, công nhân sẽ lập tức tới hiện trường. Cúp điện thoại, Hà Tiểu Nhiên nhìn đồng hồ, ghi chép, sau đó bắt đầu hỏi người dân xung quanh, ống nước bị vỡ lúc nào, người nào phát hiện sớm nhất, các nhà cạnh đó có bị ảnh hưởng gì hay không.

“Mới 6 giờ sáng đã nghe tiếng động dữ dội, tôi lúc đó đang đi tập thể dục.” Một ông lão nói, thấy nước từ dưới đất phun lên, ông đã muốn gọi điện báo, nhưng không biết gọi cho ai, sau đó lại thấy mấy người trẻ tuổi này tới, không ngờ là phóng viên, “Chúng tôi cũng đã gọi cả đài truyền hình và tòa báo, phóng viên mấy cậu tới nhanh đó.”

Nói thế có phải ông đang ngầm ám chỉ các ngành khác tới chậm quá phải không? Hà Tiểu Nhiên nhún vai, vội chuyển đề tài, hỏi ông lão lúc ống nước mới vỡ thì nước phun ra thế nào.

“Lúc mới vỡ thì không có nhiều nước như thế, tới bây giờ thì tôi đoán chỗ bị vỡ chắc phải lớn lắm. Nước phun trắng mù hết...” ông lão chỉ vào cột nước nói, “Chỗ này cũng bị vỡ ống một lần rồi, lần trước là vào mùa đông khiến con đường này toàn là băng, mấy tháng cũng không tan hết, buổi tối nhiều người già đi té ngã lắm.”

Hà Tiểu Nhiên vội vàng hỏi ông cụ thời gian lần trước vỡ ống, sau đó đi hỏi mấy người dân khác. Mười mấy phút sau, nhân viên của tập đoàn Thủy Vụ tới nơi, nhìn hiện trường rồi gọi điện thoại, lấy máy đào đất chỗ rãnh nước, sau đó đứng một bên.

“Xin hỏi anh chờ cái gì vậy?” Hà Tiểu Nhiên đi hỏi công nhân.

“Đây là ống nước chính, chúng tôi đã gọi cho công ty cấp nước, bọn họ phải cúp nước thì mới có thể nhìn rõ chỗ nào bị rò rỉ.” Công nhân đó nói xong, lại đi gọi điện thoại, Hà Tiểu Nhiên nghe được, hình như đang báo lại tình huống với lãnh đạo.

Hôm đó bọn họ sửa từ sáng đến tối. Cột nước phun hơn 2 tiếng đồng hồ mới yếu đi, công nhân đào đất tìm chỗ rò rỉ, nhưng kiểu này tương đối phức tạp, không thể sửa ngay được. Hà Tiểu Nhiên phỏng vấn xong ở hiện trường lại phỏng vấn thêm một ít người dân, đường ống vỡ, không ít nhà dân đột nhiên mất nước lại không có nước dự trữ nên không thể nấu cơm tối. Ngày đầu tiên bận rộn trôi qua, cuối cùng cô cũng viết được một bản thảo hơn 2000 từ, phỏng vấn toàn diện, phối hợp với mấy tấm hình của Tùy Minh Vĩ, hôm sau mang ra so sánh với các hãng truyền thông khác thì hoàn toàn thắng lợi.

Ngày thứ hai, Hà Tiểu Nhiên đương nhiên cùng Tùy Minh Vĩ đi làm tiếp, xem xét tình hình ống nước sửa thế nào, nước khoáng, mì gói trong siêu thị đắt hàng ra sao... mấy bản thảo sau đó chủ nhiệm rất hài lòng, dần dần cũng cho cô tham gia phỏng vấn những mục quan trọng.

Mà cùng lúc này, Hà Tiểu Nhiên cùng Tùy Minh Vĩ càng ngày càng ăn ý, khi đi làm việc gì, không cần nhiều lời cũng biết đối phương cần hình ảnh gì, xử lý bản thảo ra sao, không có chuyện bất đồng ý kiến.

“Anh có manh mối này, có nơi làm giả chứng từ, tìm người thi hộ..., chúng ta đi điều tra xem sao.” Một buổi trưa, trong lúc rảnh rỗi, Tùy Minh Vĩ mời Hà Tiểu Nhiên ăn fastfood, anh nói, trong lúc vô tình nghe được trường sư phạm gần đây có một giáo viên chuyên giúp sinh viên đại học tìm công việc, thật ra là chuyên giúp người ta làm giả giấy tờ. Hà Tiểu Nhiên vừa nghe thấy thì tinh thần tỉnh táo, mấy bản thảo gần đây không được đánh giá cao, tòa soạn chỉ lấy bừa mấy tin để đăng lên, lần trước Tiêu Thượng Kỳ còn nói mấy bài đăng của cô chỉ có một góc... Tại sao lại nghĩ đến anh ấy, cô vội vàng lắc đầu, tỉnh táo lại, gạt đầu lia lịa, chỉ mong có thể đi ngay lập tức.

“Trước khi đi mượn máy chụp ảnh cái đã.” Tùy Minh Vĩ sớm đã lên kế hoạch, giải quyết hết hai cái ham bơ bơ, vừa ăn vừa kéo Hà Tiểu Nhiên quay về tòa soạn.

“Tiểu Tùy, có bận gì không?” Mới bước vào hành lang, Hà Tiểu Nhiên đã thấy lão sư hướng dẫn của mình gọi Tùy Minh Vĩ, nói là có cuộc phỏng vấn.

“Không được rồi, xế chiều em và Hà Tiểu Nhiên còn đi điều tra nữa, phòng chúng ta còn người khác mà, tởm thử hỏi bọn họ đi.” Tùy Minh Vĩ vội vàng nói.

“À, không có gì đâu, các em đi điều tra sao, để chị hỏi người khác.” Vị tiền bối không nói gì, cười chào hỏi Hà Tiểu Nhiên, nụ cười hình như có chút hứng thú.

Điều tra rất thuận lợi, Hà Tiểu Nhiên vốn nhỏ con, nhìn cũng giống sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp, Tùy Minh Vĩ tự xưng là bạn trai cô, tán ngẫu với người môi giới trung gian rất dễ dàng.

“Bạn gái em thi tiếng Anh cấp bốn nhiều lần không qua, nghe mấy đồng môn nói, thầy có thể nghĩ cách giúp ạ.” Tùy Minh Vĩ nói, “Tụi em không thiếu tiền, chỉ sợ là không lấy được chứng nhận cấp bốn, sau này tìm việc làm rất phiền phức.”

“Mấy năm nay đúng là cấp bốn ngày càng khó thi.” Người môi giới cũng không nghi ngờ gì, vẻ mặt quan tâm hỏi Hà Tiểu Nhiên, “Em sinh viên, em nghĩ thế nào?”

“Em hiện tại chỉ có một tâm nguyện duy nhất là tốt nghiệp ngay lập tức, chỉ cần có thể lấy bằng chứng nhận cấp bốn là được.” Hà Tiểu Nhiên nghe Tùy Minh Vĩ tự xưng là bạn trai mình, thấy không thoải mái cho lắm, nhưng mà đã

phóng lao rồi, chỉ là điều tra, nguy trang thôi, là chuyện rất bình thường, vì vậy cô nhanh chóng nhập tâm vào nhân vật.

“Chúng tôi cũng không có biện pháp đặc biệt nào, các em là bạn học giới thiệu tới thì cũng là người quen, chúng ta nói thẳng nhé, chúng tôi tìm người thay em đi thi, người đi thay khẳng định là người học lực tốt, em không phải lo, nhưng phí hơi cao, vì người ta cũng phải mạo hiểm. Hơn nữa, tìm người giống em quả thực không dễ, vạn nhất bị giám khảo phát hiện thì bị thông báo tới trường các em đó.” Người môi giới nói, “Cho nên bình thường chúng tôi sẽ không đề ra cách này, giấy chứng nhận cấp bốn chúng tôi cũng có thể làm được, cái này dễ hơn rất nhiều, bảo đảm giống y như bản gốc, em muốn trường nào cũng có.”

“Thế mất bao nhiêu tiền?” thấy Hà Tiểu Nhiên hỏi, Tùy Minh Vĩ vội vàng nói, “Em đừng lo về tiền, anh đã nói không phải lo rồi mà, có anh đây.”

“Bạn trai em đúng là không tệ nha.” Người môi giới vui vẻ, “Làm giấy chứng nhận giả thì không đắt, nhưng tìm người đi thi hộ thì... ít nhất là năm ngàn, các em tự bàn bạc đi, thế nào cũng được.”

“Vậy thì làm chứng nhận đi, ít nguy hiểm hơn, nghe nói mấy chỗ làm bình thường sẽ không lên internet kiểm tra thật giả làm gì, chỉ cần giấy chứng nhận tốt nghiệp là được.” Hà Tiểu Nhiên nhìn Tùy Minh Vĩ, hai người gạt đầu, nộp tiền đặt cọc, sau đó đi ra ngoài.

“Được, rất bình tĩnh.” Lên xe, Tùy Minh Vĩ khen cô.

“Anh còn nói nữa, anh cũng không thèm nói trước với em một tiếng để em chuẩn bị, làm em hết hồn, nếu không phải em thông minh thì để lộ từ lâu rồi.” Hà Tiểu Nhiên cũng vui vẻ, file ghi âm rất rõ ràng.

“Vậy chúng ta đợi hai ngày, lấy được giấy chứng nhận giả là có thể đi báo cáo rồi.” Tùy Minh Vĩ quay xe, sau đó hỏi cô, “Buổi tối ăn gì không?”

“Về nhà ăn đại gì đó cũng được mà.” Hà Tiểu Nhiên vội vàng nói, mấy ngày qua Tùy Minh Vĩ luôn mời cô ăn cơm trưa, phỏng vấn xong cũng mời cô đi ăn tối, mỗi lần cô muốn trả tiền thì luôn bị Tùy Minh Vĩ ngăn cản, tiền ăn dù tiết kiệm được chút nhưng lòng lại không yên.

“Nhà em không ở đây, về cũng chỉ ăn tạm qua loa, ba mẹ anh bận rộn, trong nhà cũng không có ai để ý anh, về cũng chẳng có gì ăn, một mình đi ăn ở tiệm cơm không thấy ngon miệng, hai người thì náo nhiệt hơn, nếu đi một mình, anh sẽ không ăn được.” Tùy Minh Vĩ nói, “Em tốt bụng đi ăn cùng anh đi.”

Không biết tại sao những lời này của Tùy Minh Vĩ chạm đến cái gì đó trong lòng Hà Tiểu Nhiên. Cô nhớ trước kia Tiêu Thượng Kỳ mỗi lần ăn cơm đều tìm cô, dường như ba mẹ anh suốt ngày bận rộn, trừ cô giúp việc trong nhà nấu cơm quét dọn ra thì chỉ có mình anh. Khi đó anh cũng nói ăn cơm một mình không ngon miệng, sau đó lôi kéo Hà Tiểu Nhiên, còn có Trần Phi Nhi. Hà Tiểu Nhiên

lúc đó ăn không vui, cảm thấy... cảm thấy Tiêu Thượng Kỳ thật ra là muốn mời Trần Phi Nhi, cô chỉ là một bóng đèn, nhưng hôm nay nghe Tùy Minh Vĩ nói vậy, cô đột nhiên cảm nhận được, có lẽ Tiêu Thượng Kỳ lúc đó cũng rất cô đơn.

Bọn họ tới một quán cơm nhỏ gần tòa soạn, sau khi tới thành phố C, Hà Tiểu Nhiên đã thích món ăn có vị ngọt ở đây - thịt ướp mắm chiên, mỗi lần gọi là tiêu diệt gần hết đĩa. Tùy Minh Vĩ không thường ăn củ cải đường, nhưng yêu cầu về thức ăn cũng tương đối đơn giản, sau khi Hà Tiểu Nhiên gọi một thịt ướp mắm chiên, một thịt kho tàu, một trứng rán cà chua, thêm một đĩa nước tương um đậu hũ, hai người ăn no nê, bữa ăn này cũng không tốn nhiều tiền lắm nên Hà Tiểu Nhiên cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Đang ăn được nửa bữa, mấy đồng nghiệp từ vài tòa soạn bước vào trong tiệm cơm, đều là đồng nghiệp nhưng không chung ngành, Hà Tiểu Nhiên chỉ nhìn qua bọn họ, nhưng Tùy Minh Vĩ đã bước tới chào hỏi, lịch sự mời họ ngồi ăn chung.

“Ái chà, hai người cứ ăn đi, chúng tôi không có hứng thú làm bóng đèn đâu.” Bọn họ từ lúc bước vào đã chú ý tới Hà Tiểu Nhiên, tất cả đều cười nói vui vẻ, sau đó đi vào trong góc quán cách xa hai người nhất.

Hà Tiểu Nhiên tự dung bị đùa giỡn như vậy khiến cô đỏ mặt, thoáng quay đầu nhìn mấy đồng nghiệp, rồi vừa vui đầu ăn cơm vừa liếc Tùy Minh Vĩ, cô ngượng ngùng nói: “Bọn họ thật biết nói đùa.”

“Vậy thì đừng để ý tới nữa, ăn cơm đi.”, Tùy Minh Vĩ nghe thế ngẩng đầu lên nhìn Hà Tiểu Nhiên, nhẹ nhàng an ủi cô, “Bọn họ là thế đấy, em cứ bình thường là được rồi.”

“À”, Hà Tiểu Nhiên gật đầu nghĩ thầm, chuyện như vậy mà cứ bảo cô bình thường là tốt rồi, đây là lý luận kiểu gì vậy? Trong lòng có chút buồn bực, ăn cơm cũng chậm lại.

“Kể cho em nghe chuyện cười, có thấy người cao cao lúc nãy mới bước vào không?” Tùy Minh Vĩ muốn thay đổi không khí, vừa hỏi Hà Tiểu Nhiên vừa chỉ một người trong bàn bên đó, “Ông ấy rất hài hước đấy, lúc bọn anh làm biên tập ban đêm ở tòa soạn, mắt ông ấy không tốt lắm, nhưng lại không thích đeo kính, có một ngày khi tan làm về, trời tối quá, ông ấy sợ té, liền đi theo ánh sáng chiếu ra từ trong nhà dân, kết quả em đoán thử xem, dưới lầu nhà ông ta lúc ban ngày không biết người nào đào cái hố to, đúng lúc trời mưa, ông ta nhìn thấy có ánh sáng liền bước một phát... Ngày hôm sau còn kể với bọn anh là tóm hụt kẻ định hãm hại mình, không dám nói cho bọn anh rằng tự mình bò lên vắt hết nước trong quần áo rồi về nhà. Kết quả đến chiều vừa bước chân ra khỏi cửa đụng phải hàng xóm, người hàng xóm đó nói, “Tối qua tôi ở ban công trên nhà nhìn ra không biết đứa nào ngu mà lại sập ngay cái hố đó, haha...” em đoán ông ta nói thế nào không, ông nói, “Đúng đó đúng đó, tôi cũng nhìn thấy vậy.”

Chuyện cười đúng là hợp với tình hình lúc này, Hà Tiểu Nhiên liếc nhìn góc

bên kia một cái, quên hết những chuyện không thoải mái lúc trước, tiêu diệt hơn phân nửa cái đĩa thịt ướp mắm chiên, nhưng mà lần này giữ lại hình tượng một chút, mượn lý do đi vệ sinh rồi trả tiền trước.

Đợi đến khi cơm nước xong, Tùy Minh Vĩ nghe Hà Tiểu Nhiên nói đã trả tiền, tựa hồ có chút mát mát, trên đường đưa cô về nhà cũng ít nói hơn nói so với bình thường.

“Có chuyện gì vậy, anh mời em ăn nhiều lần như vậy, bây giờ mời anh một bữa, anh lại buồn bực sao?” Hà Tiểu Nhiên vốn đã thân quen liền nói đùa với anh.

“Không phải, không có.” Tùy Minh Vĩ miễn cưỡng cười cười, điều mà anh không vui chính là Hà Tiểu Nhiên sau khi nghe chuyện cười của người khác, lúc sau lại nghĩ rằng anh cũng chọc cô. Anh đúng là rất thích cô, bây giờ ở tòa soạn không ít người biết anh đang theo đuổi cô, đi chụp ảnh anh cũng theo, công việc đều làm cùng anh, cộng thêm Hà Tiểu Nhiên chưa có bạn trai, anh còn cho rằng mọi thứ dễ dàng như nước chảy thành sông, nhưng bây giờ nhìn lại thì hình như không phải vậy. Hà Tiểu Nhiên không chịu để anh mời nữa, đây là cự tuyệt thành ý của anh sao?

“Cũng không thể để anh mời mãi, em mời anh ăn cơm thì sau này mới vui vẻ cùng đi với nhau nha.” Hà Tiểu Nhiên không biết tâm tư Tùy Minh Vĩ. Cô từng thích một nam sinh, gặp ghen trên con đường theo đuổi với vị trí tầm thường như hòn đất, lại chưa từng được người khác giới biểu đạt tình cảm. Cho nên, cô không cảm nhận sự theo đuổi của Tùy Minh Vĩ, ngoại trừ cảm thấy mình ăn không của người ta nhiều như thế thật là không hay, thì căn bản không có cảm giác gì hết, Tùy Minh Vĩ cũng chỉ là đồng nghiệp mà thôi.

Câu nói này vào tai Tùy Minh Vĩ thì lại mang đến cho anh niềm hy vọng, tâm tình lập tức tốt hẳn, dừng xe tại chỗ ở lầu dưới của Hà Tiểu Nhiên mới nói, “Lại còn khách khí với anh như vậy, chúng ta là đồng nghiệp tốt, ai mời thì cũng vẫn phải ăn cơm đấy thôi?”

“Được rồi, chỉ có chút chuyện, sau này không tranh với anh nữa.” Hà Tiểu Nhiên cười một tiếng, vỗ vỗ vào vai Tùy Minh Vĩ, mở cửa xe đi.

Buổi tối ở nhà một mình chẳng khác nào tự giam mình trong phòng, ngồi nhìn máy tính ngẩn người, Hà Tiểu Nhiên phát hiện gần đây cô đặc biệt hay ngẩn người, cả đêm nhìn vào màn hình máy tính mà không làm gì hết, chỉ mở vài trang web giết thời gian.

Buổi tối hôm nay, trên MSN của cô thật náo nhiệt, Thôi Ảnh và Lý Huệ cũng online, nhìn thấy cô online thì bắt chuyện:

“Hà Tiểu Nhiên, chính sách của đảng cậu đã biết, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự quyết không tha, hiểu không?”, Thôi Ảnh nói, “Cho nên, cậu hãy thẳng thắn một chút.”

“Thằng thẩn cái gì?” Hà Tiểu Nhiên gửi icon hỏi thăm.

“Cậu và Tùy Minh Vĩ.” Lý Huệ gõ năm chữ đơn giản.

“Bọn mình thì sao?” Hà Tiểu Nhiên không hiểu được.

“Còn giả bộ ngây ngô, hai người các cậu có phải đang qua lại không?” Thôi Ảnh nói, “Ánh mắt của quần chúng nhân dân đều sáng rõ đấy, cậu đừng nên nói dối.”

“Tớ nói dối gì chứ, bọn mình chỉ đi phỏng vấn chung thôi, cái gì mà ánh mắt của quần chúng nhân dân, cái này thì có nói được gì đâu?” Hà Tiểu Nhiên không biết hôm nay là ngày gì mà ai cũng nói cô và Tùy Minh Vĩ như thế hết.

Thôi Ảnh tính tình vội vàng, thấy Hà Tiểu Nhiên nói như vậy, cảm thấy viết chữ quá chậm, dứt khoát gọi một cú điện thoại đi thẳng vào vấn đề, “Hà Tiểu Nhiên, cậu thật không biết hay cố tình không biết vậy, người ta nói Tùy Minh Vĩ đang theo đuổi cậu đó?”

“Ai nói?” Hà Tiểu Nhiên suy nghĩ một chút, cô và Tùy Minh Vĩ trò chuyện như thế là bị người khác nghi ngờ sao? Nhưng mà rõ ràng bọn cô chẳng có gì cả mà? Nội dung chỉ là chuyện công việc, cùng nhau ra ngoài phỏng vấn, trừ ăn cơm, thì không phải là đồng nghiệp sao? Thế này là thế nào?

“Còn hỏi ai nói?” Thôi Ảnh quả thực không tin được, “Đồng nghiệp Hà Tiểu Nhiên, trực giác phụ nữ của cậu đâu? Có người thích cậu mà cậu không biết tí nào sao?”

Tùy Minh Vĩ thích cô? Hà Tiểu Nhiên cố gắng nghĩ, Tùy Minh Vĩ biết các sở thích của cô, biết cô thích ăn chocolate ở McDonald, biết cô thích ăn thịt ướp mắm chiên, hai người luôn phối hợp ăn ý, khi phỏng vấn đặc biệt hiểu ý nhau, Tùy Minh Vĩ rất tốt, thường hay gặp cô trên đường, rồi chở cô đến tòa soạn... Cái này, chính là biểu hiện được người con trai thích sao?

“Cậu đúng là, mấy cái tốt đẹp của cậu đâu rồi?” bên này Thôi Ảnh gấp đến độ hận không thể bay tới đứng ngay trước mặt Hà Tiểu Nhiên tát cô một cái cho tỉnh, cô ấy bình thường rất tinh quái, vậy mà một việc nhỏ thế này cũng phản ứng chậm chạp? “Nói cho cậu nhé, Tùy Minh Vĩ này rất có điều kiện, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn gia thế có gia thế, chỗ tòa soạn chúng mình ấy, có đến mấy người nhắm vào anh ta, bây giờ người ta vội vàng theo đuổi cậu, bao nhiêu người tức đỏ cả mắt, cậu nên tranh thủ nhanh chóng bắt lấy anh ta, hiểu không? Đây, tớ nói cậu có nghe thấy không đấy?”

“À!” Hà Tiểu Nhiên đáp một tiếng, Thôi Ảnh không biết, lúc cô nói điều này, Hà Tiểu Nhiên lại nghĩ đến chuyện khác, thích một người thì cũng biết người đó thích gì sao? Tiêu Thượng Kỳ cũng biết cô thích ăn cái gì, mỗi lần đi ăn chung, không cần cô nói cũng gọi được những món mà cô thích, ở chung với nhau ăn ý thì gọi là thích sao? Cô và Tiêu Thượng Kỳ cũng rất ăn ý, trừ việc anh biết chuyện cô thích anh, vậy anh... Rất nhanh cô hiểu ra, thường xuyên đưa

đón cô, đó là biểu hiện của thích à? Trước kia cô đã ngồi xe của Tiêu Thượng Kỳ không ít lần... Nhưng Tiêu Thượng Kỳ rõ ràng không thích cô mà? Vấn đề này thật sâu xa, cô nghĩ trong thời gian ngắn rồi đưa ra kết luận, kẻ người khác nghĩ thế nào, Tùy Minh Vĩ, anh ấy chẳng qua coi cô là đồng nghiệp tốt, tòa soạn có nhiều phụ nữ đẹp như vậy, cô hoàn toàn bị lu mờ, anh ấy muốn thích thì cũng nên thích người khác, tại sao lại là cô?

Phân tích ra thì thấy Tùy Minh Vĩ rõ ràng đâu có thích cô, không biết tại sao, Hà Tiểu Nhiên thở phào nhẹ nhõm, rồi hài lòng đi ngủ.

Mấy ngày nữa là tới Tết Trung thu và Quốc khánh, nhân dịp thứ bảy lãnh đạo tòa soạn trích ra một khoản tiền, liên kết với mấy biên tập của tòa soạn cùng nhau tụ họp.

Nhóm người mới như Hà Tiểu Nhiên lần đầu tham gia cuộc gặp gỡ lớn như vậy của tòa soạn, cô và Thôi Ảnh, Lý Huệ định đến nhà hàng đó sớm một tí nhưng vẫn có đồng nghiệp đến sớm hơn, vì lãnh đạo chưa đến nên không ai dám tùy tiện gọi đồ ăn, người tới sớm thì ở trong phòng hát.

Lúc nhóm người Hà Tiểu Nhiên bước vào, một đồng nghiệp nam hát bài “Hương thâm” rất hay, “Nếu tình yêu luôn nhắc tôi dần bước, tôi sẽ yêu cho đến tận cùng, trái tim nếu có chết trong huy hoàng rực rỡ, thì tình yêu sẽ hồi sinh từ tro bụi...” cô sững sờ một lúc, nhìn lại đồng nghiệp kia, mày rậm mắt to, tinh lực dồi dào, đáng tiếc, lại không phải là anh.

Sau khi bị Thôi Ảnh kéo tới ngồi một chỗ trên salon, Hà Tiểu Nhiên vẫn còn thần thờ, cô nhớ giọng của Tiêu Thượng Kỳ rất hay, vô cùng hợp với ca hát. Nhưng anh thường không chịu hát, cô chỉ được nghe một lần duy nhất, đó là ngày mà tâm trạng Trần Phi Nhi không tốt.

Không biết tại sao Trần Phi Nhi lại không có bạn trong đại học, nếu tính ra thì chắc chỉ có Hà Tiểu Nhiên, hôm đó cô muốn đi ăn lẩu cay, hương vị phải nói là khiến lòng người sung sướng, đồ ăn lại có nhiều ớt đỏ rực, Hà Tiểu Nhiên ăn cay đến nổi mồ hôi đầy trên trán và ướt luôn sau lưng, nhưng Trần Phi Nhi mặt không đổi sắc, cuối cùng còn lôi kéo cô đi quán rượu.

Quán rượu chính là nơi tốt xấu lẫn lộn, Hà Tiểu Nhiên cảm thấy mình đi đâu cũng không sao cả, nhưng nếu để Tiêu Thượng Kỳ biết cô không ngăn cản Trần Phi Nhi đến cái nơi đó e là sẽ trách cô, cho nên trên đường đi, cô gửi cho anh một tin nhắn. Lại không ngờ, bọn cô đã bị Tiêu Thượng Kỳ “tình cờ” phục kích ngay tại đầu phố, đến quán rượu không thành, Tiêu Thượng Kỳ dẫn bọn cô tới phòng hát KTV lớn, thiết bị rất hiện đại.

Trần Phi Nhi không có tâm trạng ca hát nên lôi kéo cô uống không ít bia, Tiêu Thượng Kỳ cũng không ngăn cản nữa, chỉ ngồi bên cạnh bật nhạc, có âm thanh, có tiếng hát. Hai người vốn không có tử lượng, sau khi uống xong đều nằm dài trên ghế salon. Hà Tiểu Nhiên có cảm giác mình ngủ không lâu lắm, khi tỉnh lại... Trần Phi Nhi đã không thấy đâu, căn phòng lớn như thế không biết

từ khi nào chỉ còn một mình cô và Tiêu Thượng Kỳ.

Ngày đó, cô nằm quay lưng về phía Tiêu Thượng Kỳ, nên đương nhiên anh không biết cô đã tỉnh, vẫn còn cầm micro, lúc đó anh hát chính là bài “Hương thầm” này.

“Còn ngáy ra đó à?” Lý Huệ và Thôi Ảnh một bên đẩy cô, nháy mắt ra hiệu, Hà Tiểu Nhiên lấy lại tinh thần.

“Gì cơ?” Hà Tiểu Nhiên không rõ hỏi lại.

“Bé con, cậu không thể một chân đạp hai con thuyền đâu đấy.” Thôi Ảnh vui vẻ trêu chọc cô.

“Cái gì hai con thuyền?” Hà Tiểu Nhiên không hiểu được, cô đứng đắn đến mức một cái thuyền cũng không có, lấy đâu ra đạp hai thuyền.

“Anh chàng đang hát kia cũng thật dễ nhìn” Thôi Ảnh đẩy cô một cái, cười trộm, “Cậu nhìn người ta chăm chăm như thế, Tùy Minh Vĩ tới chào hỏi cậu mà cậu cũng không để ý, nếu là mình, mình sẽ đau lòng lắm đó.”

“Thế sao? Thật hay giả đấy?” Hà Tiểu Nhiên lập tức lúng túng, trời đất chứng giám, cô lúc nào cũng nhìn người đẹp trai bằng ánh mắt rất trung thực, chắc chắn lúc đó đã suy nghĩ đi đâu mất rồi.

“Tớ thật thông cảm cho Tùy Minh Vĩ, gặp phải cái đầu gỗ như cậu thật phiền phức.” Thôi Ảnh vừa nói đùa với Hà Tiểu Nhiên vừa gõ lên đầu cô một cái, ánh mắt hướng về phía bàn chính, lãnh đạo hầu như đã đến đông đủ cả rồi, “Chúng ta tìm chỗ nào ngồi đi, tớ sợ nhất là ngồi cùng một bàn với lãnh đạo đấy, tìm chỗ xa xa một chút.”

“Tớ cũng vậy.” Hà Tiểu Nhiên và Lý Huệ đồng cảnh ngộ, ba người chạy tới một bàn có góc khuất nhất, vội vàng ngồi xuống.

Sự thật chứng minh, không thích ăn cơm với lãnh đạo cũng có khối người, bàn này bị bọn họ nhanh chóng chiếm hết, có người còn bảo phục vụ kê thêm ghế rồi cố chen vào. Giờ nhìn lại mấy cái bàn bên lãnh đạo, nhiều chỗ trống không ai ngồi cả.

“Đừng có tập trung tại một chỗ như thế, này, nam nữ xen kẽ, xen kẽ.” Chủ nhiệm nhìn tình hình trước mắt, kết quả là kiên quyết đổi chỗ, nhóm người của Hà Tiểu Nhiên bị tách ra ngồi giữa mấy đồng nghiệp nam, sau đó lại bị người khác đẩy tới ngồi ngay bàn lãnh đạo.

Món ăn lần lượt đưa ra, nửa mặn nửa chay, mùi vị cũng bình thường, Hà Tiểu Nhiên gần đây ăn tốt hơn trước, mặc dù không đến mức “thèm thường” món thịt nhưng đây cũng là cơ hội để cải thiện bữa ăn, cô chuẩn bị vui đầu ăn hết sức thì lại phát hiện, trong tình hình này, muốn ăn no quả thực là một hy vọng xa vời, mỗi lần muốn ăn thêm thì lại có một lãnh đạo đưa rượu tới. Lãnh đạo mời rượu, đáp lễ lãnh đạo, còn phải tìm lý do thoái thác lời mời của mọi

người trên bàn tiệc, cô tửu lượng bình thường, không dám uống rượu để nhưng là người mới, người khác mời thì không thể không uống, cuối cùng chỉ có thể uống từng ly từng ly rượu trắng.

Bữa cơm hết ba tiếng đồng hồ, lúc kết thúc, ai nấy đều say như nhau, Hà Tiểu Nhiên ợ một cái, mùi vị của rượu hắc đến nỗi cô cũng nhăn mặt, vỗ vỗ bụng, rõ ràng vẫn cảm thấy đói, bụng cứ như cái trống, lúc bước đi cũng có thể nghe rượu bia dao động như nước chảy.

“Cậu làm sao về được bây giờ?” Thôi Ảnh uống cũng nhiều, tư thế bước đi giống như Hà Tiểu Nhiên, không thẳng cho lắm, lúc bọn họ tới, một đám người vẫn còn đang chen chúc ở cửa thang máy.

“Đi bộ đi, cũng không xa mà.” Hà Tiểu Nhiên khẽ lắc cái đầu rỉ sét của mình, cố gắng nhớ lại đường đi, ban ngày năng lực nhớ đường của cô rất tốt, nhưng đến tối thường hay mất phương hướng, không biết có tìm được đường về hay không nữa.

“Trễ như vậy đi bộ về không an toàn, anh đưa em...” Tỳ Minh Vĩ không biết đã lại gần lúc nào, bỗng nói với cô.

“Anh lái xe tới đây sao?” Hà Tiểu Nhiên sợ hết hồn, xoay người nhìn Tỳ Minh Vĩ, mặt anh đỏ rực, rõ ràng đã uống khá nhiều. “Anh uống không ít, đừng có lái xe nữa, gửi xe ở đây luôn đi.”

“Không sao, uống không nhiều.” Thang máy tới, Tỳ Minh Vĩ lão đảo một chút, theo Hà Tiểu Nhiên vào thang máy.

“Vậy cũng không được, say rượu lái xe rất nguy hiểm, một năm đã có không ít người gặp tai nạn, anh không thể lái xe.” Hà Tiểu Nhiên nhịu mày, Tỳ Minh Vĩ ở bàn lãnh đạo, cũng uống rượu để, còn nói uống không nhiều, rõ là gạt người. Hai ngày trước bọn họ vừa làm tin tai nạn giao thông, nguyên nhân chính là do say rượu, nghĩ đến Tỳ Minh Vĩ lão đảo như vậy, Hà Tiểu Nhiên vẫn thấy lo lắng cho anh, “Nhanh lên, em chắc là không đi xe về chứ?”

“Ừ, không đi.” Hà Tiểu Nhiên còn cho rằng mình còn phải phí thêm mấy câu võ mồm, không ngờ ánh mắt Tỳ Minh Vĩ như phát sáng, gần như không coi ai ra gì mà cứ nhìn cô chăm chăm, đi tới cạnh cô, thậm chí còn nặng nề cầm tay cô, “Chìa khóa xe đây, anh để xe lại cho em.” Nói xong câu này, giọng anh cứ nhỏ dần như đang lẩm bầm, môi chạm phải tai cô.

Hà Tiểu Nhiên tuyệt đối không nghĩ tới gặp phải chuyện thế này, trong thang máy, ánh mắt của mấy đồng nghiệp không say giống như đang tập trung lên mặt cô, Thôi Ảnh lại khoa trương đứng bên cạnh làm điệu bộ tránh né, Tỳ Minh Vĩ dường như dựa vào người cô, chìa khóa xe cũng bị nhét vào lòng bàn tay cô, cô muốn đẩy ra nhưng anh lại nắm thật chặt, may mắn là “ding” một tiếng, đã tới lầu một.

Cảm giác chhuizen choáng bị hù dọa bay mất, Hà Tiểu Nhiên chỉ cảm thấy da

gà nổi lên rất nhiều, ngoại trừ Tiêu Thượng Kỳ, chưa có người đàn ông nào gần cô đến thế, hơn nữa cơ thể theo bản năng kháng cự khiến cô khó chịu. Tùy Minh Vĩ rót cuộc uống nhiều quá hay đang giả vờ, sau đó cô cũng không còn suy nghĩ gì nữa, chỉ biết cố gắng kiềm chế mới không đẩy Tùy Minh Vĩ ngã ra đó trong lúc đi taxi.

“Anh uống nhiều quá rồi, nên về nhà sớm một chút, dừng xe ở giao lộ phía trước là được.” Cửa xe đóng lại, tay vẫn bị Tùy Minh Vĩ nắm chặt, Hà Tiểu Nhiên cảm thấy mặt mình nóng bừng. Cô không phải không muốn rút tay ra, nhưng lòng bàn tay Tùy Minh Vĩ rất nóng, cái nóng này khiến cô lo sợ không yên.

“Muộn rồi, một mình em về không an toàn.” Tùy Minh Vĩ nhớ tới địa chỉ của Hà Tiểu Nhiên trên hồ sơ, đôi mắt sáng rực nhìn cô, xe đi một lúc, anh mới cười, tay càng dùng sức hơn nữa, nhỏ giọng hỏi, “Em cảm thấy anh uống nhiều quá ư? Thật ra cũng chẳng có gì, anh muốn mình tỉnh táo.”

“Như thế... là sao?” Không gian hẹp như vậy, Hà Tiểu Nhiên cảm thấy người bên cạnh chỉ cần mở miệng là mùi rượu thoang thoảng, nhưng cô không có tâm trạng cùng anh làm rõ vấn đề này, vì ánh mắt của Tùy Minh Vĩ quá đổi nóng bỏng, cơ thể ngày càng tiến gần cô, cô chỉ có thể lui về phía cửa xe, nhất thời thấy tay chân của mình không biết để đâu cho đúng, trong lòng thầm mong xe nhanh chóng tới nơi.

May mà chỗ ở của Hà Tiểu Nhiên không xa, qua một cột đèn giao thông, xe taxi đỗ lại bên đường.

“Em về trước, ngày mai gặp.” Xe dừng, Hà Tiểu Nhiên không nhịn được nữa dùng lực đẩy cửa xe, Tùy Minh Vĩ bất ngờ, chỉ có thể buông tay, nhìn cô chạy trốn nhanh như thỏ.

“Hà Tiểu Nhiên!” Tùy Minh Vĩ giật mình trước phản ứng của Hà Tiểu Nhiên, đây không phải lần đầu tiên anh theo đuôi con gái, nhưng đây tuyệt đối là lần kỳ quái nhất, anh muốn nói rõ, anh không tin Hà Tiểu Nhiên không hiểu ý anh, cô nhóc ấy lúc này là ngượng ngùng xấu hổ? Vì sao lại chạy trốn nhanh như vậy? Nhanh đến mức những lời anh chuẩn bị cả đêm mà một chữ cũng không kịp nói, anh vội vàng trả tiền cho tài xế taxi, xuống xe đuổi theo sau.

“Anh về nhà đi, em lên lầu đây.” Hà Tiểu Nhiên nghe được tiếng bước chân, quả thực là rầu rĩ cùng cực, cô đúng là gặp phải chuyện khó xử. Cô vẫn coi Tùy Minh Vĩ là đồng nghiệp hoặc là anh trai, nhưng hành vi hôm nay của anh hình như đã vượt xa giới hạn thông thường rồi, cô thấy đầu óc hơi hỗn loạn, trong tim cũng loạn, nếu như anh cứ đuổi theo nữa, thì cô thật không biết mình sẽ phản ứng thế nào.

Ba bước đi thành hai bước, rượu khiến đầu óc cô nặng trĩu, nhiều lần suýt trượt chân té, cuối cùng chạy lên lầu, lấy chìa khóa mở cửa, “rầm” một tiếng, đóng chặt cửa lại.

“Có quý đuổi theo cậu hả?” Cô bạn cùng phòng Lý Bình Bình hiếm khi ở nhà một mình đang ở phòng khách xem phim Hàn cười nghiêng ngả, đương nhiên bị tiếng đóng cửa kính hôn dọa người, quay đầu kính ngạc nhìn Hà Tiểu Nhiên.

“Đâu có, cậu thật biết tưởng tượng.” Hít sâu một hơi, Hà Tiểu Nhiên cảm thấy chân tay mềm nhũn, trong lòng nghĩ thầm Tùy Minh Vĩ hôm nay còn đáng sợ hơn cả quý, ngoài miệng thì đáp nhạt một câu, mặt cũng lười rửa, trực tiếp trở về phòng, khóa cửa, nhào người nằm trên giường.

Điện thoại di động lại kêu, nhạc réo rắt, tên Tùy Minh Vĩ nháy tới nháy lui, cô suy nghĩ một lát, hay là nhận vậy.

“Hà Tiểu Nhiên?” Thanh âm trầm thấp của Tùy Minh Vĩ có chút khàn khàn, chờ một lát không có ai đáp lại, anh nói, “Có thể vì anh uống nhiều quá, không đuổi theo em nữa, có câu này anh muốn đặc biệt nói cho em, em đang nghe đúng không?”

“Nói gì cơ?” Hà Tiểu Nhiên một tay ấn lên thái dương, nơi đó có mạch máu nhảy lên rất cao, vô cùng đau buốt.

“Chúng ta bắt đầu có được không?” Tùy Minh Vĩ nghe giọng nói của cô, không chân chừ nữa, nói thẳng, “Anh thích em, chúng mình bắt đầu qua lại đi.”

Trả lời anh là sự trầm mặc, anh còn cho rằng Hà Tiểu Nhiên không nghe được câu này, bởi vì trong ống nghe quá yên tĩnh, trừ tiếng gió bên ngoài của anh, không có một tiếng động nào, ngay cả tiếng thở của Hà Tiểu Nhiên, anh cũng không nghe được.

“Được rồi, em không cần trả lời anh ngay bây giờ, em có thể nghĩ lại.” Anh có chút nuối tiếc, cũng cảm thấy lúng túng, có thể do anh quá vội vã, nghĩ tới đây, tay của anh từ từ buông xuống, cúp điện thoại.

Hà Tiểu Nhiên nằm đấy không động đậy, cơ thể như bất động, trong đầu có rất nhiều thứ, giống như sóng cuộn biển gầm rất âm ỉ khiến cô cảm thấy phiền não bất an. Cô không cảm giác được mình thích Tùy Minh Vĩ, thích một người, cảm giác đó cô hiểu rất rõ, chỉ cần nhìn thấy anh, không, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh, thì tim sẽ đập nhanh không ngừng, chỉ cần một nụ cười của anh là đáy lòng lại nở ra một đóa hoa đẹp nhất... nhưng, cô không có cảm giác đó với Tùy Minh Vĩ.

Từ chối anh sao? Cô không biết, bản thân tự nói với cô, đây là lần đầu tiên trong đời có người đàn ông nói thích mày, nếu là mày thì vĩnh viễn còn lâu mới chen vào trong lòng Tiêu Thượng Kỳ, trong lòng anh ta chỉ có Trần Phi Nhi, mày có phải nên thử một lần, thử thích người khác một lần?

Nhưng mà mày không thích anh ta, mày vĩnh viễn không thể thích Tùy Minh Vĩ giống như thích Tiêu Thượng Kỳ được nữa, vậy là công bằng cho Tùy Minh Vĩ sao? Trong thâm tâm, lại có một giọng nói khác, rất sắc nhọn.

Hà Tiểu Nhiên mâu thuẫn, trong đầu rối loạn các loại suy nghĩ, càng nghĩ đầu càng đau, cô quyết định đem mọi ý nghĩ đuổi hết ra khỏi đầu, sau đó đi ngủ một giấc, nhưng cô không quản được cái đầu của mình, đừng nói ngủ, ngay cả nhắm mắt cũng rất khó khăn.

Cũng tại Tùy Minh Vĩ, ai bảo anh uống rượu say làm gì rồi nói những lời này với cô, anh kéo tay cô làm gì chứ... Cuối cùng, Hà Tiểu Nhiên phiền não đến cực điểm, đem quy thành tội hết cho Tùy Minh Vĩ, đúng vậy, chính anh đã đảo loạn cuộc sống yên tĩnh của cô.

Điện thoại một lần nữa vang lên, cô không thèm nhìn màn hình, nghĩ là Tùy Minh Vĩ lại gọi, anh rõ ràng là nói cô cứ nghĩ thử, thế mà nhanh như vậy đã đến phá sự yên bình của cô rồi? Cô tức giận đưa di động áp vào tai, nói dứt khoát, “Anh không phải nói em không cần trả lời ngay sao? Bây giờ là mấy giờ rồi, còn không để cho người ta ngủ?”.